DE WINTER.

EEN LEESBOEKJE VOOR JONGE KINDEREN.

NAAR HET ENGELSCH,

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

MET GEILLUSTREERDE PLAATJES.

I 466

GOUDA,
G. B. van GOOR.

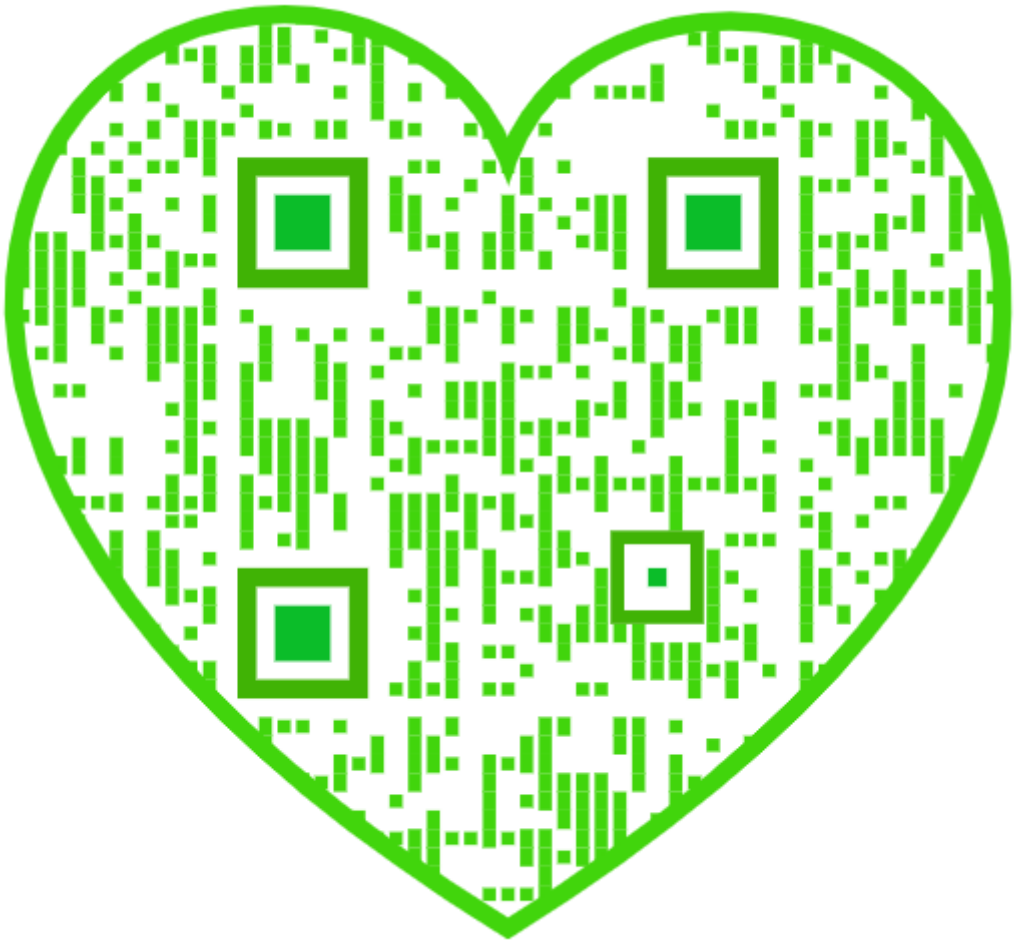

'83=g182
OK
Groe.w
B

O.L.B. Achmaar

DE WINTER.

EEN LEESBOEKJE VOOR JONGE KINDEREN.

NAAR HET ENGELSCH,

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

MET GEKLEURDE PLAATJES.

GOUDA,
G. B. VAN GOOR.

OPENBARE LEESZAAL DER BOEKZAAL ALKMAAR

STADS BIBLIOTHEEK

DE SNEEUW.

„O moeder!" riep WILLEM, (een kleine jongen van tusschen de drie en vier jaren oud,) „kom eens gaauw hier aan 't venster, en zie, wat een snippertjes papier er neêrvallen. Een - twee - drie - vier - vijf - o, tellen kan ik ze niet: er zijn veel te veel!"

De moeder, die nog niet was opgestaan, wreef hare oogen uit en zag door 't venster, dat de sneeuw in groote vlokken neêrviel. Zij wist, dat WILLEM den vorigen winter ook al sneeuw gezien had, maar daar hij toen pas twee en een half jaar oud was, was hij dat nu al weêr geheel vergeten. Zoodra zij was opgestaan en zich had aangekleed, schoof zij het raam open en zei aan WILLEM, dat hij zijn handje naar buiten moest steken en eenige van de vallende vlokken daarin opvangen. WILLEM deed dat, en er vielen eenige vlokken op zijne hand neêr: maar eer hij die

naar binnen kon trekken, om ze aan zijne moeder te laten zien, waren zij ook weêr geheel verdwenen.

»Waar zouden ze toch gebleven zijn, lieve moeder?" vroeg WILLEM. »Ik weet zeker, dat ze mij niet door de vingers zijn geglipt; want ik hield die vast toe, en als zij weggevlogen waren, zou ik dat zekerlijk wel gezien hebben."

»Neen, jongenlief, zij zijn gesmolten door de warmte van uwe hand." — Moeder vertelde hem toen, dat, wat hij zag vallen, sneeuw was; dat sneeuw uit water bestaat, dat des winters, als het zeer koud is, bevriest en sneeuw wordt. WILLEM zei dan ook, »dat de sneeuw hem heel koud op de hand was gevallen."

»Maar uw handje was veel warmer, dan de sneeuw, en zoo deed de warmte die smelten en maakte haar tot water."

WILLEM bekeek zijne hand en zag, dat de plaats, waar de sneeuw was gevallen, nat was.

»Dat natte is de sneeuw, die door de warmte van uwe hand in water is veranderd, en als dat gebeurt, zegt men, dat de sneeuw smelt."

WILLEM was zeer verwonderd; want dit alles was geheel nieuw voor hem.

»Maar kijk, moeder," zei hij daarop; »de sneeuw daar buiten op den grond is niet gesmolten."

»Kunt ge niet raden, hoe dat komt, lieve jongen? Zeg — wat was het, dat maakte, dat de sneeuw in uwe hand smolt?"

»Wel, moeder, gij zeidet, dat het de warmte van mijne hand was. O ja, nu begrijp ik het al; de grond is zoo warm niet, als mijne hand, en daarom kan hij de sneeuw niet doen smelten."

De kleine WILLEM had er een dolle pret in, hoe die witte vlokken zoo aardig neêrvielen. De sneeuw viel zoo digt, dat de grond er spoedig geheel meê overdekt was, en hij zag een' grooten hoop kleine jongens, die er vrolijk op omspeelden; — zij raapten de sneeuw met hunne handen op, maakten er ballen van en gooiden elkaâr daar dan mede. WILLEM was in 't eerst bang, dat zij elkaâr zeer zouden doen; maar toen hij zag, dat de sneeuwbal in honderd stukken viel, als hij een' der jongens raakte, en dat deze er hartelijk om lachte en terstond weêr een' anderen bal begon te maken, om er zijn' speelmakker meê te gooijen, begreep hij wel, dat de sneeuw hun geen zeer kon doen. Hij

verzocht dus, om ook met de sneeuw te mogen gaan spelen; maar zijne moeder zeide hem, dat hij wachten moest, tot het vallen van de sneeuw gedaan was, en dat zij dan met hem wilde uitgaan, om hem met de sneeuw, die op den grond lag, te laten spelen, zooveel hij verkoos. WILLEM was zeer ongeduldig en verlangend; hij bleef aan het venster staan kijken en dacht, dat het sneeuwen nooit zou ophouden; maar hij was gewoon, zonder morren of tegenspreken te gehoorzamen, en deed dat nu ook.

» Waar mag toch al die sneeuw wel van daan komen, moeder?" vroeg hij.

» Uit de wolken, lieve jongen; uit die donkere zwarte wolken ginder boven ons. Als het weder niet zeer koud is, laten zij regen vallen; maar als het heel koud is, bevriest het vocht tot sneeuwvlokken."

» O wat verlang ik er naar, dat de zon begint te schijnen," zei WILLEM, » en het sneeuwen ophoudt, zoodat ik kan uitgaan."

» De zon schijnt;" sprak zijne moeder; » maar gij kunt het niet zien, omdat die donkere wolken de zon geheel voor u verbergen."

» O neen, moeder," riep WILLEM, » er is thans nergens eene zon meer; zie maar overal rond, gij zult niets zien, dan grijze wolken."

Moeder glimlachte en riep, terwijl zij haar zwart zijden voorschoot opligtte en voor haar gezigt hield: » Ach, die arme, arme moeder, zij heeft geen gezigt meer!"

» O ja, zij heeft wel," riep WILLEM, lagchende en achter het voorschoot kijkende, » 't is enkel het zwarte voorschoot, dat het verbergt."

Juist begonnen de wolken weg te drijven, en WILLEM zag een' zonnestraal, die tusschen haar doordrong, en zeide: » Ik geloof waarlijk, dat ik al eventjes om den hoek van het zwarte voorschoot, dat de zon bedekt, kan heenzien."

» De zon schijnt altijd, als het dag is; want het is de zon, die ons den dag geeft."

Een weinig later scheen de zon helder en schoon, de sneeuw hield op te vallen, en WILLEM liep schielijk heen, om zich klaar te maken, om uit te gaan.

» Ik ben klaar, lieve moeder," zeide hij, toen hij weer in hare kamer kwam, met zijn' hoed op, en een dun doekje om den hals.

» Dat zal nu niet gaan zoo, WILLEM; gij moet ANNA verzoeken, dat zij uw overjasje aandoet; want het is volmaakt winterweder; het heeft gevroren, en dat doekje is niet warm genoeg; ook moet gij uwe kleine laarsjes aantrekken, want in uwe schoenen zoudt gij ligt sneeuw kunnen krijgen."

» O, al kreeg ik er al sneeuw in, zou mij dat dan kwaad doen, moeder?" vroeg WILLEM.

» Wel zeker, lieve jongen; want de warmte van uwe voeten zou hetzelfde doen, wat de warmte van uwe handen doet, — zij zou de sneeuw tot water doen wegsmelten, het water zou uwe kousen nat maken, en zoo zoudt gij misschien koude vatten en gedwongen zijn, in huis of op bed te blijven, in plaats van buiten met de sneeuw te spelen."

WILLEM begreep, dat dat in het geheel niet prettig zou zijn; bovendien had hij nog nooit laarsjes gedragen en verlangde dus zeer, ze voor de eerste maal aan te hebben. Hij verbeeldde zich, dat ANNA een' geduchten langen tijd noodig had, om ze toe te rijgen, zoo verlangend was hij, om uit te gaan; en hij begon daarom met zijne voeten te trappelen, opdat zij zich haasten zou. Maar zij

zeide hem, dat dit haar nog maar langer ophield, daar zij, als hij zijne voeten niet stil hield, den rijgveter niet in de gaatjes kon krijgen, die zeer naauw waren, omdat de laarsjes eerst pas van den schoenmaker kwamen. WILLEM begreep dus, dat hij best zou doen, met zich stil te houden, waarop ANNA met het rijgen voortging en ook schielijk gedaan had.

WILLEM stapte nu met zijne nieuwe laarzen de kamer uit, liet aan zijne moeder zien, dat hij er met zijne laarzen bijna even deftig, als vader, uitzag, verbeeldde zich al, een heele man te zijn, en was zoo in zijn' schik, dat hij de sneeuw vergat, totdat zijne moeder hem vroeg, of hij zijne laarzen had aangetrokken, om op het kleed heen en weêr te wandelen.

» O neen!" riep hij, op eens weer aan de sneeuw denkende; » laat ons gaan, lieve moeder, laat ons terstond gaan."

Zijne moeder nam hem bij de hand, en zij gingen den trap af; maar toen zij de voordeur openden, kwam hun zulk een koude, gure wind te gemoet, dat WILLEM uitriep: » O wee, wat is dat geducht koud!" Doch hij vergat schielijk de koude, door het ver-

maak, dat hij er in vond, in de sneeuw rond te springen: hij ontdekte, dat zij zeer week was, en dat elke voetstap, dien hij deed, een diep gat in de sneeuw maakte; want deze lag nu wel al drie vingers dik op den grond.

» Waarlijk, zij zou over mijne schoenen heen gegaan zijn," riep hij; » maar in mijne laarsjes kan zij niet komen, die zijn zooveel hooger en houden mijne voeten droog en warm. Maar zeg, moeder, zullen mijne warme voeten de sneeuw niet doen smelten?"

» Neen," antwoordde zijne moeder; » want nu zijn uwe laarsjes tusschen uwe voeten en de sneeuw, en de warmte van uwe voeten zal daar niet ligt door heen dringen. Maar al deed zij dat ook, dan zou toch de gesmoltene sneeuw niet gemakkelijk door uwe laarsjes gaan en uwe voeten nat maken."

Toen begon WILLEM vrolijk op de sneeuw rond te huppelen, zooals hij zag, dat ook de andere jongens uit de buurt deden; en hij vond HEIN, een' van zijne kleine makkers, die ook buiten was, om in de sneeuw te spelen, waarop zij zamen speelden, zoo veel sneeuw opraapten, als zij in hunne

handjes houden konden, en er een' bal van maakten, waarmeê zij elkander gooiden, dat het een' aard had. Ook zaten zij elkaâr met hunne sneeuwballen achterna en maakten allerlei bokkesprongen, tot WILLEM op het laatst uitriep: » Wel, ik vind, dat het nu zoo warm is, dat ik mijn overjasje wel uit kan doen."

» De lucht is volstrekt niet warmer, dan zij straks geweest is," zeide zijne moeder; » maar gij hebt zoo lang omgesprongen, dat gij beiden thans door en door warm zijt, en als gij nu uw overjasje uitdeedt, zou de lucht u gedurig koud op het lijf vallen."

» O, dat zou wel heel prettig zijn!" riep WILLEM.

» Maar het zou u zekerlijk konde doen vatten," antwoordde zijne moeder, » en u ziek maken, zoodat gij gedwongen waart, stil in huis te blijven."

WILLEM begreep nu, dat het beter was, zijn jasje aan te houden, ofschoon hij het ook al wat heel warm had. Een oogenblik daarna deed HEIN, die hem krijgen wou, hem op den grond vallen, en hij wentelde zich lachend in de zachte sneeuw rond en riep: » O, moeder, zie eens, wat verkoelt mij dat!"

Maar zijne moeder wilde hem niet toestaan, hier langer te blijven, en zeide hem, dat het nu tijd werd, om naar huis te gaan. Willem had er bitter weinig zin aan, om het fraaije spel nu al te verlaten, en verzocht zoo vriendelijk, om nog een weinigje te mogen blijven, dat zijne moeder het hem niet kon afslaan. Zij stond hem dus toe, nog tien minuten te blijven spelen, en zag op haar horologie, om te weten, wanneer de tien minuten om waren.

» Heis," zeide Willem lachend, » ik won, dat ik eens eventjes binnen in het horologie kon kruipen, om het te doen stilstaan." Nu besloten zij, om, daar zij toch spoedig naar huis moesten, ieder een' grooten sneeuwbal te maken en dien mede te nemen; en toen moeder Willem riep, zeggende, dat de tien minuten om waren, had hij een' sneeuwbal gemaakt, bijna half zoo dik als zijn hoofd, en hij nam dien onder den arm mede naar huis.

DE SNEEUWBAL.

Toen Willem te huis kwam, haastte hij zich zeer, zijn' sneeuwbal neer te leggen, want deze was heel zwaar. Hij wilde hem eerst op de tafel leggen, maar zijne moeder riep: » O neen, niet op mijne tafel, het zou die door en door nat maken." En toen hij vroeg, of hij hem dan op den grond mogt zetten, zeide zij: » Neen, dat zou mijn kleed bederven."

» Maar moeder, wat zal ik er dan meê doen?"

Moeder haalde een groot soepbord, en Willem leide zijnen sneeuwbal daarop, die er toen bijna even als eene rijstpodding uitzag.

» Zou het goed wezen om te eten, lieve moeder?"

» Het smaakt als datgene, wat het is, lieve jongen, als water, dat, gelijk gij wel weet, niet veel smaak heeft."

» Dan denk ik, moeder, dat het beter, om te drinken, dan om te eten, is."

» Gij kunt het niet drinken, zoo lang het nog tot sneeuw bevrozen is," antwoordde zijne moeder; » maar ik wil er iets doormengen, dat het goed, om te eten, zal maken."

Nu ging zij naar de kast, waarin het suikerwerk en het lekkers stond, kreeg een' pot met bessengelei, en mengde daar iets van tusschen een stukje sneeuw van den sneeuwbal, dat zij nu aan WILLEM gaf te proeven. Het was zeer koud, zoodat WILLEM eerst een zuur gezigt trok; maar toen hij vervolgens het zoete gelei geproefd had, vond hij, dat het zeer lekker was.

» Wat zijn uwe handen koud, mijne lieve jongen," zeide zijne moeder.

» O ja, waarlijk, mijne handen zijn bijna even zoo bevrozen, als de sneeuwbal; ik hield er den bal meê vast, moeder, en die trok al de warmte uit mijne handen weg. Ik ben maar blij, dat dit den sneeuwbal niet deed smelten."

» Het heeft iets van den buitenkant doen smelten," antwoordde zijne moeder; » want zie, uwe

kleine handjes zijn geheel nat, en uwe handschoenen, naar ik vrees, bedorven."

» Hoe komt het dan, moederlief, dat de warmte van mijne handen door de handschoenen is gegaan en de sneeuw heeft doen smelten, maar dat toch de warmte van mijne voeten niet door de laarzen is gegaan?"

» Dat komt, omdat uwe laarsjes veel dikker zijn, dan uwe handschoenen, lieve WILLEM."

De kleine WILLEM kon den ganschen dag over niets anders, dan over de sneeuw praten: — de boomen, waarvan de takken met sneeuw waren beladen, vond hij wel eens zoo fraai, als in den zomer; en als de wind iets van die sneeuw afblies, zeide hij, dat het net was, alsof men witte broodsuiker over zijne podding strooide. Toen hij naar de slaapkamer werd gezonden, nam hij zijnen sneeuwbal mede, en verzocht ANNA, toch vooral goed op te passen, dat niemand dien aanraakte, daar hij er morgen weêr meê spelen wou; — en toen hij uitgekleed was, om naar bed te gaan, zette hij het bord met den sneeuwbal op den schoorsteenmantel, denkende, dat het daar veiliger zou staan,

dan op de tafel, en bleef er naar uitzien, totdat zijne oogleden zoo zwaar werden, dat hij die niet langer open kon houden; — maar zijne gedachten hadden het zoo druk met zijnen lieven sneeuwbal, dat ik zekerlijk geloof, dat hij er des nachts van gedroomd heeft.

Toen hij den volgenden morgen wakker werd, had hij dit echter geheel vergeten; maar het gezigt van het bord op den schoorsteenmantel bragt het hem weer in het geheugen, en hij sprong op uit zijn bed, roepende: » O! waar is mijn sneeuwbal? Wie heeft mijn' sneeuwbal weggenomen? Het bord is leeg!"

Anna verzekerde, dat niemand er had aangeraakt. Willem geloofde vast, dat, daar zij den bal niet had weggenomen, de hond, de kat of iemand anders dat moest gedaan hebben. Hij begon heel driftig te worden, en was bijna aan het schreijen geraakt. Zijne moeder kwam, toen zij het kind op zulk eenen luiden toon hoorde spreken, in de slaapkamer, om te hooren, wat er te doen was. Zoodra willem haar zag, barstte hij in tranen uit en zeide: » Ach, moeder, mijn mooije sneeuwbal, mijn groote witte sneeuwbal, dien gij mij gisteren liet maken, is weg, en ik kan niet zeggen, wie ze heeft meegenomen."

» Ik zal niet toestaan, dat gij er weêr een' anderen maakt," zeide de moeder met een zeer ernstig gezigt, » als gij, na er u den eenen dag meê vermaakt te hebben, er den anderen over schreit. Kom, droog uwe tranen af, en ik wil u toonen, wat van uwen sneeuwbal geworden is."

Willem droogde terstond zijne oogen af, daar hij dacht, dat zijne moeder den sneeuwbal gevonden had; maar dat was het geval niet, — zij konde hem alleen maar zeggen, hoe dezelve verdwenen was. Zij nam het bord van den schoorsteenmantel en toonde hem, dat het vol water was. » Waar denkt gij, dat dit water van daan komt, willem?"

Hij keek zeer verslagen en antwoordde, na zich een poosje bedacht te hebben: » Van mijn' sneeuwbal, moeder. Ik denk, dat die gesmolten is. Maar hoe kon hij smelten? Dan moet er toch iemand geweest zijn, die hem in zijne warme handen heeft genomen. Hebt gij dat gedaan, anna?"

» Ik niet," zeide ANNA; » ik vind het zoo prettig niet, koude, natte sneeuwballen in de hand te nemen."

» Wie zou het dan toch gedaan hebben?"

» Niemand, jongenlief," antwoordde zijne moeder. » Maar zijn er nog niet andere dingen, dan handen, die warmte genoeg hebben, om een' sneeuwbal te doen smelten? Zie dat brandend vuur eens, WILLEM, en zeg mij, of het niet heeter is, dan iemands handen."

» O, veel heeter," riep WILLEM; » maar het kon toch niet bij den sneeuwbal komen en raakte dien niet aan."

» Dat is waar, mijn kind; doch zeg mij, als gij u bij het vuur warmt, raakt gij het dan aan?"

» Neen, waarlijk niet," antwoordde WILLEM; » want als ik dat deed, zou ik mijzelv' branden; bovendien, moeder, verbiedt gij mij, digt bij den haard te komen, en zegt mij, dat ik warm genoeg zal worden, als ik niet nader, dan tot den rand van het kleed, kom."

» Ofschoon gij het vuur, dat op den haard brandt, niet aanraakt, komt er toch hitte uit het vuur voort, en raakt u aan, en verwarmt u en alle andere dingen, die zij aanraakt."

» O ja, moeder, de hitte van het vuur verwarmt de geheele kamer, en als ik in den gang kom, waar geen vuur brandt, is het er ô! zoo koud."

» Welnu, als de hitte van het vuur de geheele kamer verwarmt, geloof ik ook, dat zij ieder ding in de kamer verwarmt; gelooft gij dat ook niet, WILLEM?"

» O ja," zei WILLEM; » voel de schoorsteenplaat maar eens, lieve moeder, hoe heet zij is."

» En wat heeft op de schoorsteenplaat gestaan, WILLEM?"

WILLEM bloosde, want hij begreep nu op eenmaal, dat het de heete schoorsteenplaat geweest was, die zijn' sneeuwbal had doen smelten; en dat het zeer dwaas van hem geweest was, dien zoo digt bij het vuur te zetten, en zeer verkeerd, zoo bitter over het smelten daarvan te klagen, daar dat toch alles door zijne eigene schuld was gebeurd.

» Op een' anderen tijd," zeide hij, » wil ik hem in den verstenhoek van de kamer zetten, zoo ver van het vuur, als maar eenigzins mogelijk is."

» Dat zal niet helpen, WILLEM."

» Dan, moeder, wil ik mijn' grooten jas op een' stoel voor het vuur hangen tot een scherm, en de hitte zal nooit in staat zijn, om door dien dikken jas heen te dringen."

» Dat zal ook niet helpen, WILLEM," sprak zijne moeder. » Gij zegt immers, dat het vuur de geheele kamer verwarmt, en dus zal er warmte genoeg in elken hoek van de kamer zijn, om uw' sneeuwbal weer te doen smelten."

» Dan, moeder, wil ik hem buiten in den gang zetten, waar in het geheel geen vuur is, en waar het zoo koud is, dat ik wel zeker weet, dat hij daar niet smelten kan;" — en WILLEM begon van vreugde te huppelen en was niet weinig trotsch, dat hij eindelijk eene plaats had uitgevonden, waar zijn sneeuwbal niet smelten zoude. Maar toen hij een weinigje bedaard was en naar zijne moeder keek, of zij zijn voornemen goedkeurde, zag hij haar glimlagchen, en meende toch aan hare oogen te kunnen zien, dat hij misschien nog wel ongelijk konde hebben. » Wel, mama, 't is geducht koud in den gang — zoo koud, als mogelijk is."

» Weet gij nog wel, hoe veel kouder het was, WILLEM, toen gij gisteren de voordeur open deedt? Buiten in de open lucht is het zoo koud, dat water daar bevriest, en sneeuw er niet smelten kan; maar binnen in huis is het warmer, zoodat water er niet bevriezen en sneeuw er smelten zal. Uw sneeuwbal zou zoo schielijk niet gesmolten zijn geweest, als hij het op de schoorsteenplaat was, wanneer gij hem in den uitersten hoek van de kamer hadt gezet."

» En het zou nog langer geduurd hebben, eer hij gesmolten was, als ik hem buiten in den gang had gebragt," zeide WILLEM.

» Maar hij zou toch gesmolten zijn," vervolgde zijne moeder, » of....." hier hield zij stil, om WILLEM tijd te geven, om te spreken.

» Of," riep hij, » ik moest hem buiten de deur in de open lucht gebragt hebben."

» Nu hebt gij gelijk," zeide zijne moeder.

» O, lieve moeder, laat ons dan uitgaan, en ik wil een' anderen sneeuwbal maken, en dien meê in huis nemen en hem buiten de deur zetten."

» Meê in huis nemen en buiten deur zetten tegelijk, WILLEM?" vroeg zijne moeder.

» Niet buiten deur dan, maar buiten het venster; zou dat niet even goed zijn?"

» Even goed, mijn kind," antwoordde de moeder; » want hij zal dan in de open lucht staan. Of gij hem buiten de deur of buiten het venster zet, is hetzelfde, als het maar buiten het warme huis is."

Toen dit bepaald was, gingen zij aan het ontbijt.

EEN TWEEDE SNEEUWBAL.

Zoodra moeder na het ontbijt gereed was, riep zij WILLEM en zeide: » Eer wij uitgaan, moet ik u één ding zeggen, WILLEM; — toen ik u gisteren een' sneeuwbal meê naar huis liet nemen, was het, opdat ge er u meê vermaken zoudt, maar niet, om er u verdrietig of driftig door te maken."

» Ik weet, wat gij meent, moeder!" sprak WILLEM en kreeg eene kleur als bloed. » Maar als ik nu nog eens een' sneeuwbal mag hebben, beloof ik u, dat ik niet stout zal zijn, al smelt hij ook weêr."

» 't Is gemakkelijk, dat te beloven, WILLEM," antwoordde zijne moeder; » maar meent gij ook, dat gij uwe belofte zult kunnen houden, als gij weer eens een' sneeuwbal verliest? Gij zijt nog

maar een kleine jongen, WILLEM, en ik twijfel er aan, of gij al over u zelv' gebieden kunt."

» Over mijzelv' gebieden, moeder? Hoe kan ik dat doen? Gij, en vader kunt over mij gebieden, maar hoe zou ik over mijzelv' gebieden?"

» Wel, als ge eens op het punt waart van boos of driftig te worden of van te schreijen, en dan tegen u zelven zeidet of bij u zelv' dacht: WILLEM, ge moet niet schreijen, ge moet niet knorrig worden; het is verkeerd, driftig te zijn, schreijen staat leelijk, of zoo iets, — dan is dat de weg, om over u zelven te leeren gebieden; maar nog niet alles, want gij moet ook weten te gehoorzamen, als ge gebiedt."

» O, moeder, gehoorzaam zijn, kan ik wel, als mij iets geboden wordt; ik ben gewoon aan u en aan vader te gehoorzamen, zoodat ik het nu ook wel aan mijzelv' zal weten te doen."

» Goed, jongenlief, wij zullen zien; maar ik verzeker u, dat het voor een' kleinen jongen van uwe jaren lang niet gemakkelijk is, over zichzelven te gebieden en zijne belofte te houden."

» O, moeder, ik ben zulk een *heel* kleine jongen niet meer," zeide WILLEM; » als ik weer jarig word, ben ik al vier jaar oud; ANNA is drie jaar jonger dan ik, en ANNA zegt wel eens, dat ik al een groote, fikschen jongen ben."

» Of gij groot of klein zijt, doet er weinig toe; maar 't komt er vooral op aan, dat gij een braaf en geen ondeugend kind zijt."

» O, moeder, beproef mij maar eens, en gij zult zien."

» Dat wil ik doen, mijn lieve jongen!" antwoordde de moeder.

Zij gingen hierop uit en zagen, dat er des nachts nog vrij wat meer sneeuw was gevallen, waardoor die zoo dik op den grond lag, dat WILLEM moeite had, zijne voetjes hoog genoeg op te tillen, om er door te komen, en toen hij wat harder loopen wou, dadelijk hals over kop er in neerstuimelde. De kleine man schaterde het uit van lagchen — want de sneeuw was zoo zacht en week als een vederbed — en hij deed al zijn best, om weer op de been te komen, toen er iets kwam, dat hem voor de tweede maal op den grond deed buitelen. 't Was, of hij een fikschen harden slag

kreeg, die hem echter geen zeer deed; en toen hij opkeek, zag hij, dat het een groote klomp sneeuw was, die hem van boven van den tak van een' boom op het hoofd was gevallen.

» Kom, lieve jongen," riep moeder hem toe, » wij moeten hier niet blijven stilstaan. Mijn hoed en mijn mantel zouden hier nog meer lijden, dan wanneer de sneeuw uit de wolken neerviel; want dan valt zij in ligte vlokken, terwijl zij uit de boomen in groote klompen neerploft."

Onder deze woorden bragt zij WILLEM op eene plaats, waar geen boomen stonden en hij eenen sneeuwbal maakte, dien hij nu mee naar huis nam en terstond buiten op de vensterbank zette. Hij zou het schuifraam gaarne hebben open gelaten, maar ANNA verbood hem dat, en zoo stond hij dus zijn' bal door de glasruiten te bekijken en zag, dat er geen water op het bord was, waarom hij bij zich zelven dacht: » Mijn sneeuwbal is daar veilig; hij smelt niet; ik zal hem lang bewaren en er veel pret mee hebben;" van vreugde hupp elde en het een of tweemaal waagde, terwijl ANNA uit de kamer was, het raam eens eventjes

op te schuiven en met de vingers aan den bal te voelen, die zoo hard als ijzer en zoo geducht koud was, dat hij onmogelijk smelten kon.

Het ergste was nu maar, dat de blinden tegen den avond gesloten werden, en dat hij dan zijnen sneeuwbal niet meer zien kon. Hij had wel grooten lust, dien binnen te nemen, en dacht bij zich zelv', dat hij in huis toch zeker beter bewaard moest zijn, dan daar buiten alleen in de koude en duisternis; maar toen hij ANNA vroeg, wat zij er van dacht, zeide deze: » Uw sneeuwbal heeft juist volstrekt koude noodig, lieve jongen! Als gij hem in huis neemt, kunt gij verzekerd zijn, dat hij smelten zal, even als hij gisteren gesmolten is."

Zoo moest WILLEM dan wel besluiten, hem dien nacht buiten te laten staan; doch toen hij naar bed ging en vader, moeder en ANNA wel te rusten had gewenscht, sloop hij nog eens naar het venster en fluisterde door eene reet van het blind heen: » Goeden nacht, sneeuwbal; pas nu op, dat gij niet smelt voor morgen ochtend!"

Maar ach! de arme sneeuwbal paste niet op, of liever kon niet oppassen; want den volgenden mor-

gen scheen de zon zeer helder, en hare stralen vielen op den sneeuwbal; en die stralen waren, schoon het winter was, warm genoeg, om den sneeuwbal te doen smelten. Eerst smolten zij de oppervlakte, dat is: den bovenkant, zoodat de sneeuwbal geheel nat werd; daarop druppelde het water, dat van de gesmolten sneeuw kwam, in het bord neer en deden de zonnestralen, die, toen de zon hooger klom, al warmer en warmer werden, de buitenzijde gedurig meer afnemen, zoodat de sneeuwbal ieder oogenblik kleiner werd en, toen WILLEM opstond, niet dikker, dan een appel meer was. De arme jongen was zeer bedroefd, toen hij dit zag: hij kreeg een kleur als bloed en de tranen kwamen hem al in de oogen, toen hem eensklaps de belofte inviel, die hij aan zijne moeder gedaan had, van niet driftig te worden, als er weer wat met den tweeden sneeuwbal voorviel. Hij deed dus al zijn best, om zich goed te houden, sloot de oogen toe, opdat de tranen er niet uit zouden rollen, en zeide tot ANNA, die bezig was, hem aan te kleeden: » Zie, ik ben nu niet stout om den sneeuwbal, ben ik wel? "

» Neen," antwoordde zij; » gij houdt u als een man."

Deze lofspraak gaf hem moed; en zoodra hij gekleed was, liep hij naar moeder toe, om haar te vertellen, dat zijn bal bijna geheel was gesmolten, maar dat hij zich daarom toch niet driftig gemaakt of, zoo als gisteren, geschreid had.

» Waarlijk, dat verheugt mij zeer, mijn lieve jongen," zeide zijne moeder en nam hem op haren schoot. » Ik zie nu, dat gij uw woord kunt houden, en dat ik in het vervolg op u vertrouwen kan."

De kleine WILLEM ondervond nu, hoeveel gelukkiger hij was, als zijne moeder hem prees en kuste, dan wanneer zij hem bestrafte en ontevreden over hem was, gelijk gisteren, toen hij zich over het verlies van zijnen eersten sneeuwbal zoo bitter boos en driftig had gemaakt.

DE ZON.

» Moeder," zeide WILLEM, » hebt gij niet gezegd, dat de sneeuwbal niet smelten zou, als ik hem buiten in de open lucht liet staan?"

» Ja, WILLEM, dat heb ik ook gezegd; maar ik dacht toen niet aan de zon en vergat, u te zeggen, dat gij hem in een venster moest zetten, waarop de zon des morgens niet schijnt; want de zonnestralen zijn zoo warm, dat zij, al vriest het ook vrij hard, de sneeuw toch meer of min doen smelten."

» Maar," antwoordde WILLEM, » de zon schijnt op alle vensters, moeder."

» Op alle die aan deze zijde van het huis zijn; maar ga eens naar de eetkamer en zie, of de zon ook daar op de vensters schijnt."

WILLEM, die toch geen vriend was van lang stil te zitten, liep, wat hij loopen kon, en toen hij in de eetkamer kwam, was er aan geen van de vensters een enkele straal van de zon te zien. Hij ging van het eene raam naar het ander, keek naar buiten, maar kon geen zon in de lucht ontdekken. » Ik begrijp niet, waar zij gebleven is," dacht hij bij zich zelven; » want er zijn nu toch geene wolken, waarachter zij zich verschuilt."

Toen toonde zijne moeder hem aan, dat de zon niet aan beide zijden van het huis tegelijk zijn kon. » Maar zij zal naar de andere zijde van het huis omtrekken, en tegen den namiddag door de vensters van de eetkamer schijnen," voegde zij er bij, » zoodat het daar warm is, als wij aan tafel gaan."

» 't Is er nu heel koud," zeide WILLEM, » ofschoon de kagchel brandt; veel kouder, dan hier in de kamer."

» Wij hebben hier niet alleen een vuur, lieve jongen, maar krijgen ook de zon door de glazen, en 't is dus geen wonder, dat het hier warmer is. Deze kamer komt op het oosten uit."

» Het oosten! — wat is dat, moeder?"

» Het oosten is, waar de zon des morgens op-

komt; en het westen, waar zij des avonds ondergaat. Kunt gij dat onthouden?"

» Ik wil zien, moeder," zeide hij en begon daarop, om het toch goed in zijn hoofd te krijgen, al zijn best: » Oost en west, oost en west," te zingen.

» O!" riep zijne moeder, » als gij het zingen wilt, moet ge er een rijmpje van maken."

» Ik weet niet hoe; wilt gij dat voor mij doen, moeder?" vroeg WILLEM.

Moeder bedacht zich eenige oogenblikken en zei toen: » Mijn rijmpje is eene vraag, die ik aan de zon doe:

In 't oost of in 't west — waar bevalt u 't het best?

En dan antwoordt de zon:

Als ik opkom in 't oost, ga ik onder in 't west."

» Maar, dat is immers alles gekheid, moeder; want de zon kan niet hooren, wat gij zegt, en kan u ook geen antwoord geven."

» O ja, lieve jongen; maar in zulke verzen en rijmpjes vindt men wel eens meer wat gekheid."

» Maar hoe gaat de zon onder, moeder? — Wat beteekent dat?"

» Dat zal ik u van avond door de vensters van de eetkamer laten zien, lieve jongen."

Des namiddags, toen WILLEM in de kinderkamer druk aan het spelen was, liet zijne moeder hem roepen, om te komen zien, hoe de zon door de vensters van de eetkamer scheen.

» Ha, ha, jufvrouw zon!" riep de kleine jongen, » komt gij ons nu eens hier in deze kamer opzoeken? Wel, dat is vriendelijk van u."

Daarop liep hij op eenen draf weg, zonder dat zijne moeder wist, wat hij ging doen. WILLEM wou zien, of de zon ook nog door de vensters van de slaapkamer scheen, zoo als zij het des morgens had gedaan; maar hij vond, dat zij daar niet te zien was. Zoo kwam hij terug en aan zijne moeder vertellen, dat hij nu begreep, dat de zon in de lucht was voortgegaan en tot de andere zijde van het huis overgekomen. » Wat ziet zij rood, moeder! Hoe is 't, wat scheelt er aan jufvrouw zon? Ik wil toch niet hopen, dat ge u boos hebt gemaakt?"

» Neen," sprak moeder, over WILLEMS inval lag-

chende; » maar zij is doorgaans rood, als zij ondergaat."

» En hoe komt dat, moeder?"

» Het zou wat moeijelijk zijn, u dat nu al te verklaren, lieve jongen; ik wil daarmeê wachten tot gij eerst eenige jaren ouder zijt."

» O, doe het nu maar, moeder, ik zou het zoo heel graag weten," riep WILLEM. » Gij weet immers, dat ik altijd wel versta, wat gij mij vertelt en voor mij opheldert."

Maar de moeder schudde zachtjes met het hoofd, waarop hij er bijvoegde: » ten minste bijna altijd versta ik het wel.

» Dat is waar," zeide zijne moeder; » maar dat komt, omdat ik u niet van dingen vertel, die nog te moeijelijk zijn, dan dat gij ze verstaan zoudt. Zie daar ginder die fraaije roode wolken eens, WILLEM, het is doordat de zon daarop schijnt, dat ze zulk eene roode kleur hebben."

» Zij zien er net uit, moeder, of ze van vuur waren en geheel in brand stonden."

» En toch bestaan ze geheel alleen uit water,

even als die andere donkere wolken, die van morgen de zon bedekten."

» Zijt gij ooit boven in de wolken geweest, moeder, om te zien, waaruit zij gemaakt zijn?"

» Neen, jongenlief: maar somtijds komen de wolken tot ons naar beneden. De eerste keer, dat zij het weer doen, zal ik u roepen, om het te zien."

» O, daar verlang ik zeer naar, moeder; maar heb ik geen nood, dat zij mij op het hoofd vallen en mij zeer doen?"

» Neen, WILLEM, wees daar maar niet bang voor," antwoordde zijne moeder; » ik zou u immers niet roepen, om iets te zien, dat u zeer kon doen. — Nu is de zon op het punt van onder te gaan. Kijk, zij daalt daar ginder achter die hoogte neder."

» In het westen, moeder; ziet gij wel, ik heb het nog niet vergeten, dat de zon in het westen ondergaat? En is zij daar nu te bed gegaan?"

» Neen, WILLEM; de menschen zeggen somtijds wel eens, dat de zon naar bed is gegaan, maar zij meenen dat niet en zeggen het enkel uit gekheid."

» Wat is zij dan gaan doen, moeder?"

» Zij gaat, om andere landen te verlichten, die heel, heel ver hier vandaan liggen; het zou niet aardig van haar zijn, dat ze altijd hier bij ons bleef, en andere plaatsen in den donker liet."

» Neen, neen, waarlijk niet," riep WILLEM; » bovendien hebben wij, als we 's nachts in slaap zijn, geen licht noodig en kunnen haar dus zeer goed missen."

» Ja," was het antwoord, » terwijl wij slapen, willen wij haar naar andere landen laten gaan, om het ook daar dag te maken."

WILLEM dacht een oogenblik na en riep toen: » Ik, wat is dat aardig, moeder! Maakt de zon het dan in die andere landen dag, als het hier donker is."

» Ja, lieve jongen; de zon kan niet tegelijk hier en daar zijn: als het dus hier licht is, is het daar duister; en als het hier nacht wordt, dan is dat, omdat de zon is ondergegaan, — dat wil zeggen, omdat zij ons verlaten heeft, om op andere plaatsen te schijnen."

» Kijk! nu is ze geheel weg! Goeden nacht, zon! O neen, ik moest niet zeggen: goeden nacht, zon,

want het is nooit nacht voor de zon, maar altijd dag; waar zij schijnt, maakt zij het altijd licht. — Ik, moeder, dan gaan de kleine jongens in het land, waar de zon nu naar toe is, nu niet naar bed, dunkt mij?"

» Neen, jongenlief: zij staan juist op en beginnen juist de zon te zien. En wat zegt gij wel, als gij de zon begint te zien?"

» ANNA wees mij dat gisteren morgen, en zij zeide: Sta op, WILLEM, en kom hier de zon zien, die juist opgaat."

» Wel nu dan," ging zijne moeder voort, » nu zij hier voor ons is ondergegaan, gaat zij op voor de kleine jongens in dat andere land, die nu misschien ook door de meid geroepen worden, om op te staan en dat te zien. Maar, WILLEM, het wordt nu tijd, dat gij naar bed gaat, als gij morgen ochtend vroeg genoeg wakker wilt zijn, om de zon te zien opgaan, als zij tot ons terug keert."

» O ja, moeder; en dan zullen de kleine jongens in het land, dat zij verlaat, weer naar bed gaan! Wat is dat grappig!"

Dit zeggende sprong hij op moeders schoot, om haar een nachtzoen te geven, en ging toen vrolijk en weltevreden met ANNA naar de slaapkamer en te bed.

HET IJS.

Den volgenden morgen kwam HENDRIK, om met WILLEM te spelen. Deze was wel blij, dat hij zijnen kleinen vriend weêrzag; maar keek toch een weinig neêrslagtig, daar hij niet nalaten kon, aan zijnen sneeuwbal te denken. Hij vertelde HENDRIK van de ongelukken, die hij nu al met zijne twee sneeuwballen gehad had, en voegde er bij: „O, ik wou dat ze niet gesmolten waren, HENDRIK; ik had ze u dan kunnen laten zien, en wij konden er zoo prettig meê gespeeld hebben. Zij waren wel zóó groot, HENDRIK; gij kunt u haast niet verbeelden hoe groot."

Zijne moeder vertelde toen aan zijnen vader, die juist binnenkwam, hoe braaf WILLEM zich bij het verliezen van zijnen sneeuwbal gehouden had; en WILLEM was verheugd te zien, dat zijn vader hem vriendelijk toelachte, en dat zijne oogen helder flon-

kerden, 't geen hij wel wist, dat zij alleen maar zoo deden, als hij regt blij en wel te vreden was.

» Wel WILLEM," zeide hij, » daar ik zie, dat ge een brave jongen zijt, zal ik u en HENDRIK nu ook eens naar eene plaats meê nemen, waar gij u vast regt vermaken zult."

» En waar is dat?" riepen de beide jongens als uit éénen mond; » waar kan dat wezen?"

» Geduld!" antwoordde de vader; » dat zult gij vroeg genoeg zien. Ga, WILLEM, en maak u klaar: gij ziet, HENDRIK kan zoo meêgaan, want hij heeft zijn jasje nog niet uitgetrokken."

WILLEM huppelde weg en kwam na weinige minuten geheel gekleed weerom; waarop zij naar buiten stapten, vol ongeduld, om te weten, waar vader hen brengen zou. Hard loopen konden zij echter ditmaal niet, om de groote menigte sneeuw, die er was gevallen: op sommige plaatsen lag dezelve zoo diep en was door den wind zoo hoog opgejaagd, dat zij er tot de knieën inzakten, en dat vader hen er bij de armen weêr uittrekken moest. Ook bleven zij een paar maal stilstaan, om wat sneeuw op te rapen, daar ballen van te maken en

elkaâr daarmeê te gooijen; maar waren toch zeer verlangend, om te weten, waar zij eigenlijk naar toe gingen, om vader onderweg lang op te houden. Eerst gingen zij links en daarop weder regts; tot zij bij eene kromming van den weg kwamen, die aan de beide knapen wel bekend was, omdat zij naar eenen aardigen ronden vijver leidde, welke, zoo als HENDRIK zeide, hem altijd aan zijn versenboekje deed denken, waarin een rijmpje stond, dat begon met:

Ik weet een' ronden vijver, die helder is als glas,
En om dien vijver bloeijen veel bloempjes in het gras.

» En kunt ge dat in uw boekje lezen?" vroeg WILLEM.

» Ile ja," zeide HENDRIK, » en nog wel twintig andere versjes meer."

» O, was ik ook maar vijf en een half jaar oud," riep WILLEM, » en kon ik ook maar in zulke aardige boekjes lezen!"

» Maar als ge vijf en een half jaar oud zijt, zult ge toch niet kunnen lezen, wanneer ge vooraf geene moeite doet, om het te leeren," antwoordde HENDRIK. » Daar is de oude MAK, die in onzen tuin werkt, — ik geloof, dat hij wel vijftig jaar oud

is, en toch kan hij niet lezen, omdat hij het nooit geleerd heeft. Daarom zendt hij zijne kinderen nu ook naar school, opdat die het leeren zouden. Hij zegt, dat het hem genoeg spijt, dat hij zelf niet lezen kan."

» Die arme oude man!" zeide WILLEM. » Maar ik leer toch al lezen, ofschoon ik niet op school ga: moeder geeft mij er te huis les in."

» En hoe komt het dan, dat ge nog niet lezen kunt?" vroeg HENDRIK.

» Wel, 't is omdat ik nog maar eerst de letters leer; — maar o, die ken ik nu bijna altemaal al, en ik begin ook al enkele kleine woordjes te spellen, zooals: kat, vat, nat, en meer nog."

» Ha, ha, gij zijt een vlugge jongen!" riep HENDRIK lagchende; » zoo ge niet wat meer haast maakt, zult ge nooit in staat zijn, prentenboekjes te lezen, tegen dat ge zoo oud zijt, als ik nu ben."

» Nu, dan wil ik zien, of ik wat meer moeite op mijne les kan doen. Moeder zegt altijd, dat mijn hoofd als een tol ronddraait, als ik aan 't leeren ben, en dat ik op alles let, behalve op mijn spelboek."

» Dat is vast het middel niet, om gauw te leeren lezen," zei HENDRIK.

» Ik beloof u, HENDRIK, gij zult zien, hoe bedaard ik zal zijn, en wat moeite ik zal doen, als wij weer te huis komen, en moeder mij mijne les opgeeft."

Thans kregen zij van verre den vijver in het gezigt. » O, vader," riep WILLEM, » nu weet ik al, waar gij ons meê naar toe neemt; wij gaan daar ginder naar den vijver, om kaas en broodje te spelen (een spel, waarmeê de beide knaapjes heel veel ophadden); maar waarom is moeder niet met ons meê gegaan? Er is niemand, die zoo goed kaas en broodje speelt, als zij: zij kan maken, dat de steen vijf of zesmaal in en uit het water springt."

» Maar ik heb u niet meêgenomen, om kaas en broodje te spelen, WILLEM."

» Och, lieve vader, ik verzoek er u vriendelijk om," zei WILLEM op eenen smeekenden toon, » laat ons het maar een oogenblikje doen; wij zijn zoo digt bij den vijver, en HENDRIK houdt er evenveel van, om steentjes in het water te gooijen, als ik. Is 't niet waar, HENDRIK?"

» O ja, ik doe dat dol gaarne," riep HENDRIK; waarop de vader lagchend het hoofd schudde en

zeide: » Welnu, kinderen, gij moogt dan kaas en broodje spelen, als gij kunt."

» Wij kennen het een klein beetje, vader. Ik kan een steentje eenmaal uit het water doen opspringen, ten minste somtijds, want altijd lukt het mij nog niet eens; maar HENDRIK kan het beter, omdat hij ook zoo veel ouder is, dan ik ben."

» Kom dan, wij zullen zien," zeide de vader lagchende; » ik twijfel er echter zeer aan, of wel een van u beiden van daag een steentje uit het *water* zal doen opspringen."

Toen zij nader bij den vijver kwamen, zagen zij, dat daar eene menigte menschen op den kant om heen stond, en toen zij nog digter bij waren, werd WILLEM op eenmaal bleek van schrik en riep vol angst uit: » O, lieve vader, kijk wat er een jongens in den vijver liggen! — Zij zullen verdrinken! o, zij zullen vast verdrinken, vader!" En de tranen kwamen den kleinen jongen daarbij in de oogen.

» Wees maar niet bang, lieve jongen!" zeide zijn vader en klopte hem vriendelijk op het hoofd; » het heeft geen nood: ik verzeker u, dat er geen gevaar bij is."

Toen zette WILLEM, die er eerst bijna niet naar had durven kijken, zijne oogen zoo wijd open, als hij maar konde, om zich te verzekeren, dat, wat hij zag, geene inbeelding was; want het scheen hem wel toe, dat de jongens op het water wandelden, evenals of zij op den vasten grond liepen. » Hoe is dat mogelijk, vader?" riep hij eindelijk; » is het water dan hard, en kunnen zij er werkelijk op wandelen, zonder er in te vallen?"

» Ja," zeide zijn vader; » het koude weder heeft het water doen bevriezen en veranderd in ijs, dat vast en hard is, zoodat gij er op loopen kunt, en zoo glad, dat men er op glijden kan. Kijk daar die kleine jongens maar eens; zij nemen een klein aanloopje en glijden dan een heel eind ver voort."

WILLEMS schrik was op dit oogenblik zoo geheel over, dat hij niet alleen geen oog van de op het ijs loopende, glijdende en huppelende knapen afwendde, maar ook aan zijnen vader verzocht, om zelf eens op dat harde water te mogen gaan.

» 't Is waar, dat het hard water is," zeide zijn vader; » maar het is veel korter, het ijs te noemen."

Hij zette hem toen op den vijver, waar WILLEM zich, zoodra hij voelde, hoe glad en glibberig het daar was, met beide handen aan vaders jas vast hield, terwijl HENDRIK, die al eens meer op het ijs geweest was, zich zelven vrij wel op de been kon houden.

» En is al het water in den vijver nu hard, vader?" vroeg WILLEM.

» Neen, jongenlief," was het antwoord, » alleen de oppervlakte, dat wil zeggen, het bovenste gedeelte van het water. Als het weêr eerst koud genoeg is, om het water te doen bevriezen, dan wordt dit eene vorst genoemd; maar dan zou nog niemand het wagen, al terstond op het ijs te gaan; want het is eerst zoo dun, dat het breken zou, zoodra gij er opstaptet, en gij zoudt dan neerploffen in het water, dat er onder is. Maar elken dag bevriest al gedurig een weinig meer van het water, zoodat het ijs na verloop van weinige dagen dik genoeg wordt, om uw gewigt te dragen. Dat is nu het geval: de vorst heeft meer dan eene week lang aangehouden, en gij ziet, dat het ijs dik en sterk genoeg is, om de zwaarte van kinderen niet alleen, maar ook van groote menschen te verduren."

Zijn vader toonde hem toen een stuk ijs, dat men had losgebroken, om te zien, hoe dik het was; nam hem vervolgens bij de hand vast, ging met hem loopen, zooals de andere jongens deden, en wees hem eindelijk, hoe hij zijne voetjes moest neerzetten, om een eind ver voort te glijden. HENDRIK volgde, en kon al geheel alleen loopen en glijden.

» Wat is dat prettig!" juichte de kleine WILLEM. » Ik vind het veel aardiger, dan met steentjes in het water te gooijen. Vindt gij ook niet, HEIN?"

Maar HENDRIK hoorde niet, wat hij zeide, of, zoo hij het al hoorde, lette hij er niet op, daar hij het te druk had met naar een' grooten jongen te kijken, die bezig was, iets aan zijne voeten vast te maken, dat wel stukken ijzer schenen te zijn; toen hij dat gedaan had, stond hij op en begon op het ijs te glijden, maar heel anders, dan de andere knapen dat deden. Hij begon niet met eenen aanloop te nemen, maar gleed eerst op den eenen voet en dan op den anderen voort, en maakte zulke vreemde bewegingen, dat WILLEM het uitschaterde van lagchen en van vreugde in de handjes klapte.

» O, kijk dien man eens, vader, wat zotte figu-

ren hij maakt. Eerst hangt hij zoo sterk naar den eenen kant over, dat ik mij verbeeld, dat hij zoo aanstonds op zijn neus zal vallen; maar dan strekt hij een van zijne armen uit, en komt daardoor weer regt op de voeten te staan."

» Ja," antwoordde zijn vader, » als hij zoo ver overhangt, wordt hij te zwaar op de eene zijde, en zou zekerlijk vallen, als hij zijnen arm niet naar de andere zijde uitstrekte; dat geeft hem weer meer zwaarte op dien kant en maakt, dat hij zich kan oprigten."

» Maar kijk, HEIN, het is net, of hij nu eens op de eene en dan op de andere zijde zou overvallen."

» En toch valt hij niet," antwoordde HENDRIK; » men kan daaruit wel zien, dat hij weet, hoe hij zich houden moet; en het is een aardig gezigt, hem zoo gedurig heen en weer te zien slingeren."

» Zijn het de ijzeren dingen, die hij aan zijne voeten heeft vastgebonden, die maken, dat hij zoo vlug glijden kan?" vroeg WILLEM.

» Ja," zeide de vader: » men noemt dat schaatsrijden, en de ijzers worden schaatsen genoemd.

Kijk nu! daar maakt hij op het ijs de gedaante van eene 8."

» O, wat eene groote, dikke 8!" riep WILLEM. Hij keerde zich daarop tot HENDRIK en zeide: » Gij ziet, HENDRIK, dat ik de figuur van eene 8 ook wel ken."

» Waarlijk," antwoordde HENDRIK; » nu, als gij die ook nog niet kendet, moest gij wel zoo dom zijn, als een os."

WILLEM werd vuurrood en had daar ook wel reden toe; want was het niet dwaas, dat hij, die nog zoo weinig wist, zich op dat weinigje al beroemde?

De kleine jongen verlangde ook zeer, een paar schaatsen te hebben. » Gij zoudt niet weten, hoe gij ze gebruiken moest," zeide zijn vader; » daar is meer sterkte en meer kracht toe noodig, dan gij nog bezit, lieve WILLEM. Sommige dingen zijn voor kleine knaapjes, andere voor grooter jongens, en nog andere voor volwassen menschen geschikt: 't is al fraai genoeg voor u, dat gij glijden kunt, dunkt mij."

Nu nam WILLEM een' aanloop, om te glijden,

maar hij deed dat te driftig en viel plof! op het ijs, zoo lang als hij was. Gelukkig bezeerde hij zich niemendal, en stond in een oogenblik weer regt op zijne voeten.

» Ei, ei, WILLEM, gij woudt dus al schaatsrijden, eer gij nog goed glijden kunt?" zeide zijn vader lagchende, streek hem het haar uit de oogen en wees hem, hoe hij doen moest, om niet weder te vallen.

Toen de beide knapen zich nog een' tijd lang op het ijs vermaakt hadden, zeide de vader, dat het tijd was, om naar huis te gaan; en waarlijk, het was ruim tijd, want door het glijden zoowel, als door het waden in de diepe sneeuw waren zij doodelijk vermoeid, toen zij weer 't huis kwamen. Doch hoe moê ook, brandden zij toch van verlangen, om moeder te vertellen, wat zij al gezien en gedaan hadden, daar WILLEM, al kon hij ook niet op schaatsen rijden, er evenwel niet weinig trotsch op was, dat hij glijden konde.

Nadat zij alles verteld hadden, zeide de moeder, dat het nu tijd werd, dat WILLEM zijne les ging leeren.

» Wat! nu ik zoo vermoeid ben, lieve moeder?"

» Welnu, rust dan eerst een weinig uit."

Maar juist viel het WILLEM in, dat hij HENDRIK beloofd had, moeite te zullen doen, om het lezen vooral toch spoedig te leeren. Hij sprong dus dadelijk op, haalde zijn a-b-c-boek, en keek daar niet uit op, om te zien, wat er in de kamer voorviel, behalve eens of tweemaal: eens toen de deur openging. Hoe kon hij toen ook nalaten, zich om te keeren, om te zien, wie er inkwam? 't Was echter eenvoudig de knecht, die naar het vuur kwam zien. » Het was niet de moeite waard, dat ik daarom opzag," dacht WILLEM; » als de deur nog eens opengaat, wil ik mijn hoofd niet omdraaijen." Maar een weinigje later hield er eene koets voor de deur stil, en daar hij digt bij het venster stond, diende hij toch wel eens eventjes te zien, wie daar uitkwam.

Toen het uur van leeren echter voorbij was, zeide zijne moeder, dat hij zich veel bedaarder en oplettender gedragen had, dan gewoonlijk, en dat hij een goed kind was.

» O dat komt, omdat ik er zoo naar verlang, om

spoedig zelf ook prenteboekjes te lezen, zoo als HEIN, moeder."

» Nu, dat is eene zeer goede reden," antwoordde zijne moeder; » maar ik hoop, dat gij ook wel moeite op uwe lessen wilt doen, om mij daardoor genoegen te geven?"

» O ja; op een' anderen tijd zal ik dat vast doen, lieve moeder," riep hij, zijne kleine armpjes uitstrekkende, om haar te omhelzen; » maar van daag dacht ik zooveel aan HENDRIKS prenteboekjes, dat ik al het andere geheel vergat."

GESPREK AAN DE ONTBIJTTAFEL.

Op een morgen, dat WILLEM binnen aan de ontbijttafel zat, vroeg hij, wat al die rook was, die uit den theeketel opsteeg.

» Het is geen rook," zeide zijne moeder; » 't is wasem of stoom."

» Het ziet er toch net als rook uit," riep hij.

» Neen, niet volkomen, want het is wit, en rook is gewoonlijk zwart."

» Maar wasem, wat is dat, moeder?"

» Zij ontstaat uit heet water, mijn kind."

» Wel, mij dunkt dan, dat alles uit water ontstaat!" riep WILLEM. » Sneeuw ontstaat uit water, en ijs ontstaat uit water, en wasem ontstaat ook uit water."

» Er is dit onderscheid," zeide zijne moeder, » dat het water in sneeuw en ijs verandert, als het

heel koud is; en dat het water stoom wasem wordt, als het heel heet is."

» Maar, moeder, mij dunkt, dat het van daag toch zoo heel warm niet is; want zie maar eens, de sneeuw valt zoo digt, als zij maar kan."

» De lucht is zekerlijk niet warm," was het antwoord; » maar het water in den theeketel is daarom toch wel heet, omdat het voor ons ontbijt over het vuur gekookt heeft, en daar komt thans de wasem van."

De moeder hield toen een theelepeltje boven den ketel, zoodat de wasem door het lepeltje werd opgevangen, dat er in korten tijd geheel meê overdekt was; en de wasem werd koud door het koude lepeltje en veranderde weder in water — in kleine ligte droppels water. Willem zag ter degr toe, of het wezenlijk water was, en hij zag het niet alleen, maar voelde het ook, want hij stak zijn' vinger in het lepeltje en merkte, dat die geheel vochtig werd.

» Dat is geen koud theelepeltje, moeder," zeide hij; » want het heeft mijn' vinger bijna verbrand, zoo heet is het."

» Het was koud, eer ik het in den wasem stak. Wat, dunkt u wel, zou het nu zoo warm gemaakt hebben?"

» O, dat heeft zekerlijk de heete stoom gedaan!"

» Dus ziet gij, Willem, dat het lepeltje door den wasem warm geworden, en dat de wasem door het lepeltje verkoeld en weder in water veranderd is."

» Ik, moeder, laat ons nu een weinig van den rook nemen, die in den schoorsteen opstijgt, en zien, of het lepeltje dien ook niet weder tot water zal maken."

De moeder nam een ander lepeltje en hield het in den rook, en na een klein poosje begon het blinkende zilver geel te worden, en er vertoonden zich allerlei kleine zwarte vlekjes op. Willem voelde er aan, en zeide: » Neen, het is niet nat; van rook kan dus geen water komen." Toen hij daarop naar zijne vingers keek, riep hij: » O moeder, wat heb ik mijne vingers met die zwarte roetvlekjes morsig gemaakt!"

» Dat is geen wonder," antwoordde zijne moeder; » want die vlekjes zijn heel kleine stofjes zwarte turf, die uit het brandend vuur opvliegen:

het is de hitte van het vuur, die ze in rook verandert."

» Dan, moeder," zei WILLEM, » is rook, ofschoon die niet van water komt, toch in één ding aan wasem gelijk, want hij vliegt op door de groote hitte."

» Juist, WILLEM," was het antwoord; » de turf wordt door hitte gedeeltelijk in rook veranderd, evenals water door hitte wasem of stoom wordt."

Moeder begon toen de thee in de kopjes te schenken, en WILLEM merkte op, dat het water, dat zij uit den theepot schonk, van eene gele kleur was, terwijl het water, dat zij in den theepot goot, helder was en in het geheel geen kleur had.

» Ik begrijp niet, wat er binnen in den theepot gebeurt, moeder," zeide hij; » want het water gaat er wit in en komt er geel weêr uit. Het lijkt wel, of gij een stukje gele verw in den pot gedaan hebt, om de kleur zoo te veranderen."

» Neen, jongenlief," antwoordde zijne moeder lachende, » als ik verw in de thee deed, zou dat niet lekker smaken. Gij weet immers wel, WILLEM, dat men verw niet eten of drinken kan."

» O ja, moeder; want als gij teekent, verbiedt gij mij, de verf aan mijn' mond te brengen, of zelfs mijne vingers, als ik die met een stukje verf bemorst heb."

» Kom," zeide de moeder, » ik wil u toonen, wat het is, dat het water geel maakt." Zij opende het theekistje en liet hem de thee zien, die daarin lag. » Gij weet, WILLEM, dat ik, als ik thee zet, eenige theelepeltjes vol van deze thee neem, en die in den theepot doe. Ik giet er dan uit den scheukketel water op; en het is de thee, die dat water zoo geel maakt."

» Maar de thee is zwart, moeder, zoodat die, dunkt mij, het water zwart moest maken in plaats van geel?"

» 't Is waar, de kleur van de theebladen is zwart, of liever groenachtig bruin, lieve jongen, maar het sap in de bladen is van eene gele kleur, en dat is het, wat het water verft."

» Bladen, moeder! Bladen — wat meent gij daarmeê? Die zie ik niet. De thee in het kistje ziet er uit, als kleine droege stukjes modder, of ik weet haast niet wat."

»Maar laat ons eens zien, WILLEM, hoe zij er uitzien, als zij een poosje in den theepot geweest zijn." Zij nam toen het deksel van den theepot af, kreeg er met een klein lepeltje een weinig thee uit, en leide eenige van de kleine, drooge stukjes modder, zoo als WILLEM ze noemde, op een schoteltje, waarop de kleine jongen zich zeer verwonderde, te zien, dat zij bladen waren, of liever brokjes van bladen, want er waren helften en vierdedeelen van bladen onder; maar hij kon geen blad vinden, dat volkomen heel was. Vervolgens vergeleek hij ze bij eenige stukjes thee en riep: »Ze zien er niet uit, alsof ze hetzelfde ding waren!" Ook beproefde hij de drooge thee los te rollen en op het schoteltje uit te spreiden, gelijk zijne moeder met de thee uit den pot gedaan had, maar het brak alles in stukken en werd stof, zoo droog was het.

»Hoe kan er eenig sap in die drooge thee zijn, moeder?" vroeg WILLEM. »Ik weet, dunkt mij, wel vast, dat er niets vochtigs of kleverigs in is."

»Het sap is er in opgedroogd," antwoordde zijne moeder; »maar het heete water doet het weer

smelten, en als het gesmolten is, komt het uit de bladen in het water en kleurt dat; — als dat nu gebeurd is, noemen wij het water thee."

WILLEM verwonderde zich, dat de groene theebladen gele thee konden geven, en zeide: »Dan geloof ik, moeder, dat de thee sterk wordt, als er heel veel van het sap gesmolten en met het water vermengd is, en slap, als er maar een klein weinigje in is."

»Juist, zoo is het ook," antwoordde zijne moeder. »En wat denkt gij, dat ik doe, om de thee sterk of slap te maken."

»Wel, ik heb wel gezien, dat gij mijn kopje altijd het eerst inschenkt, moeder, voordat er nog veel sap gesmolten is, en dan laat gij het voor u en vader nog langer in den theepot staan, zekerlijk totdat er meer sap gesmolten is, en de thee sterker wordt."

»Ja," sprak de moeder, »hoe meer sap er gesmolten is, zooveel te sterker smaakt de thee ook. Maar sterke thee is niet gezond voor jonge kinderen, en als ik u dus eens een kopje geef, schenk ik dat in, voordat er veel sap gesmolten is."

»Och, lieve moeder, ik verzoek u vriendelijk, geef mij een heel klein beetje drooge thee uit het kistje."

Zijne moeder vroeg hem, wat hij daar dan meê doen wou.

»O, dat is een geheim, moeder; dat kan ik u nu nog niet zeggen, maar strakjes zult gij het weten."

De moeder gaf hem nu een lepeltje vol thee, waarmeê hij op een' draf naar de kinderkamer liep. Zijne grootmoeder had hem een stel kindertheegoed gegeven, en hij wilde nu zelf wat thee in zijnen kleinen theepot zetten, en daarvan een kopje aan zijne moeder brengen. Hij verzocht ANNA, hem een beetje suiker en een beetje melk te geven, en, terwijl deze weg was, om die te halen, goot hij eenig water uit de karaf op de thee, waarop hij, zoodra ANNA met melk en suiker weerom kwam, terstond een kopje inschonk. »Maar dat zal moeder niet bevallen," dacht hij; »het ziet er net uit als klaar water. Ik moet het nog een weinigje langer in den pot laten staan, tot het sap beter gesmolten is." Hij wachtte dus nog wat, en nog eens wat, en

beproefde het toen weer op nieuw; maar het wou maar niet gelukken, hij kon de thee volstrekt niet sterk maken. Toen begon WILLEM een weinig ongeduldig, en eindelijk wezenlijk boos te worden, omdat hij nu van het genoegen werd beroofd, dat hij zich had voorgesteld, als hij zijne moeder verrassen kon, door haar een kop lekkere, sterke thee te brengen; — in plaats van dus ANNA voor de moeite te danken, welke zij genomen had, door hem suiker en melk te brengen, gaf hij haar heel onvriendelijk antwoord, toen zij hem iets vroeg.

»Als gij zoo voortgaat," WILLEM," zeide ANNA, »vraag mij dan in 't vervolg maar niet weer, om iets voor u te doen. Voor zoete kinderen wil ik graag alles doen, wat zij verlangen; maar voor stoute kinderen niet, — dat verzeker ik u."

WILLEM begreep nu zelf, dat hij wezenlijk verkeerd deed: vroeger had hij dat niet ingezien, omdat hij toen aan niets, dan aan zijne mislukte thee dacht. Hij bedacht nu ook, wat zijne moeder hem gezegd had, en dacht: kom, ik wil beproeven, of ik over mij zelv' gebieden kan, en in plaats van over die thee verdrietig te zijn, wil ik

naar moeder gaan en vragen, waarom ik die niet sterk kan maken. Maar nu kan ik haar niet met mijn lief, klein kopje thee verrassen! Dat is wel jammer; — doch boos en knorrig te zijn, dient toch nergens toe."

Zoo ging hij naar zijne moeder en vertelde haar alles, wat gebeurd was; en zij onderrigtte hem, dat de eenige reden, waarom hij geene sterke thee had kunnen zetten, deze was, dat hij koud water in plaats van warm water gebruikt had. »Dat koude water," zeide zij, »kan het sap, dat in de theebladen zit, niet doen smelten, ten minste op verre na niet zoo goed of zoo schielijk, als warm water; ook moet het water niet alleen warm, maar heet en kokend zijn, om goede thee te zetten."

Den volgenden morgen, toen de moeder weêr aan het ontbijt zat, zeide zij tot WILLEM, dat hij haar zijnen kleinen trekpot moest brengen en wat thee zetten met het kokende water uit den schenkketel. WILLEM liep heen, om zijn trekpotje te halen; doch toen hij het deksel open deed, om de thee er in te doen, vond hij, dat het nog tot den rand toe vol was

»O, ik vergat, er de koud-water-thee uit te doen," riep hij, goot zijn trekpotje in de kom leeg, en was verwonderd, te zien, dat de thee eene donker gele kleur had. »Kijk, moeder," sprak hij, »het koude water heeft het sap van de theebladen toch eindelijk doen smelten."

»Dat heeft het; maar het had daartoe een' geheelen nacht noodig, en heeft nu koude thee gemaakt, terwijl mij dunkt, dat warme thee in dit koude weder wel zoo goed is."

WILLEM zette toen eenige thee met kokend water in zijn' kleinen trekpot, en zij was even zoo goed, als die, welke zijne moeder in den grooten theepot gezet had.

»Gij zult mij van daag niet om thee uit mijn' trekpot vragen," zeide zijne moeder; »daar gij thans ruim genoeg in uw eigen hebt."

»O ja; ik zal wel," riep WILLEM, »omdat ik zoo gaarne wou, dat gij een kopje van mijne thee dronkt, lieve moeder; dat was het geheim; en ik hoopte u te verrassen, door u een van mijne kleine kopjes op een schenkblaadje binnen te brengen. Zoudt gij daar niet vreemd van hebben opgezien,

moeder? En toen ik de thee niet sterk kon krijgen, speet dat mij zoo geducht, dat ik haast, haast — gij weet wel wat, moeder," zeide hij, blozend en de oogen neêrslaande.

»Wel, ik ben regt blij, dat het nog maar haast was, WILLEM; ik hoop, dat gij uzelv' meester zijt gebleven, en u niet driftig hebt gemaakt?"

»Ja, moeder, en ik deed zoo mijn best, dat ik mijne tranen nog inhield en niet schreide."

»Dan hebt gij u braaf gehouden, mijn beste jongen," zeide zijne moeder, en gaf hem eenen hartelijken zoen.

DE MUSCH.

»He, moeder! zie dien kleinen vogel daar eens, die op de stoep rondhuppelt," riep WILLEM.

»Die arme kleine vogel!" zeide zijne moeder; »nu de grond overal met sneeuw overdekt is, weet hij niet, waar hij gaan moet, om iets te eten te vinden."

»Arme kleine vogel!" herhaalde WILLEM op den toon van medelijden: »laat ons hem iets van ons ontbijt geven."

Zijne moeder zeide hem, dat de vogel geen thee lustte; maar dat hij de broodkruimels, die op het tafelkleed lagen, op moest rapen, om hem die te geven. WILLEM was zoo ongeduldig, om het diertje eten te brengen, en maakte zooveel gerucht, toen hij naar het venster liep, dat hij den vogel daardoor verschrikte en opjoeg.

»Hij is weg, moeder! Hij is weggevlogen! — O, gij onverstandige kleine vogel! Gij dacht zeker, dat ik kwaam, om u kwaad te doen, en ik kwam toch maar alleen, om u een goed ontbijt te brengen."

»O, gij onverstandige kleine WILLEM," zeide zijne moeder, »waarom moest gij ook zulk een gerucht maken en den vogel opjagen? Hoe kan het lieve beestje weten, wat gij kwaamt doen? Misschien dacht het wel, dat gij het woudt vangen en in een kooitje opsluiten. Als het de broodkruimels gezien had, en als gij het, door het leven, dat gij maaktet, niet verschrikt hadt, weet ik wel zeker, dat het was blijven zitten, om die op te eten."

»Ik wil de kruimels op de stoep strooijen, moeder. Mogelijk is de vogel maar op een' van de takken van dien boom gevlogen en komt, zoodra hij het brood ziet, terug."

Toen WILLEM het brood had uitgestrooid, sloot zijne moeder het venster zoo voorzigtig toe, dat het volstrekt geen gerucht maakte, en WILLEM bleef bedaard staan uitkijken, of de vogel ook zou terug komen.

Na vijf minuten, die WILLEM gedacht lang toeschenen, zag hij den vogel uit den boom vliegen, en op de stoep neerkomen, waar hij hip, hip, hip rondwipte, en nu naar den eenen, dan naar den anderen kant uitkeek, om te weten, of er ook iets te vreezen was. WILLEM sloop toen op zijne teenen naar zijne moeder toe, die zat te schrijven, en haar bij de mouw trekkende, fluisterde hij haar iets zoo zacht in het oor, dat zij er geen woord van verstaan kon. Zij giste echter wel, dat hij haar vertellen wilde, dat de vogel er weêr was, keek op, en zag ook werkelijk, hoe het lieve diertje om het brood rondhuppelde, zijn klein bekje uitstak en het eene kruimpje na het ander vrolijk oppikte. WILLEM had daar zulk een dol vermaak in en was zoo bang, dat de vogel weêr zou wegvliegen, dat hij haast geen lid verroerde en geen woord sprak, tot hij eindelijk zachtjes fluisterde: »Wat zou ik het prettig vinden, dat lieve kleine vogeltje in een kooitje te hebben, moeder."

»Maar de vogel zou dat in het geheel niet prettig vinden, WILLEM."

»O ja, dat zou hij vast wel, lieve moeder. Ik zou hem altijd een lekker ontbijt en middagmaal geven, en zorgen, dat hij goed warm bleef; terwijl hij nu buiten op de koude sneeuw rond moet vliegen, waar hij volstrekt niets te eten vindt. Ik zou zooveel zorg voor hem dragen, dat ik wel zeker weet, dat hij mij spoedig hartelijk lief zou krijgen."

»Ik geloof niet, dat hij u lief zou krijgen, als gij hem van de vogels, die hij lief heeft, wegnaamt. Misschien heeft hij wel eene moeder, en zou het hem niet spijten, als hij die in het geheel niet meer te zien kreeg? Wat dunkt u, WILLEM?"

»O ja, ik zou niet graag willen, dat iemand mij van u wegnaam, lieve moeder."

»Wel nu, dan geloof ik ook, dat hij gelukkiger zijn zal, als hij buiten vrij en ongehinderd op de koude sneeuw mag rondvliegen, dan wanneer hij eenzaam en alleen in eene enge kooi zat opgesloten, al droegt gij ook nog zooveel zorg voor hem, WILLEM, en gaaft hem het lekkerste eten, dat gij hadt."

Op datzelfde oogenblik huppelde de musch (want dat was de naam van den vogel), na het laatste broodkruimpje te hebben opgepikt, de stoep nog

een paar malen op en neêr, om te zien, of er niets meer te vinden was, en spreidde, toen zij geen enkel ziertje meer vond, hare kleine vleugels uit en vloog naar den boom terug.

»Moeder," zeide WILLEM, »ik geloof, dat die boom zijn huis is, want zie, hij is er al weêr naar toegevlogen. Als hij daar woont, kan hij het altijd wel zien, als ik hier weêr broodkruimels uitstrooi; zoodat ik hem wel alle dagen wat te eten wou geven, zonder hem in een kooitje op te sluiten."

»Dat is een zeer goed plan, mijn lieve jongen; — als de vogel elken morgen brood vindt gestrooid, komt hij het zekerlijk wel oprapen, en gij kunt het vermaak hebben van hem te zien en hem goed te doen, zonder hem daarom van zijne vrijheid te berooven."

Den volgenden morgen werden de kruimels op de stoep uitgestrooid, en de musch kwam weêr uit den boom, om ze op te pikken. — Dit ging eenige dagen zoo voort, tot de kleine vogel, ziende, dat WILLEM hem goed en geen kwaad deed, op 't laatst volstrekt niet meer bang voor hem was,

zoodat WILLEM gerust digt bij hem kon komen, zonder dat hij wegvloog. Ja, toen veertien dagen om waren, was de musch reeds zoo goed met WILLEM bekend, dat zij de broodkruimels uit de hand van den lieven jongen kwam oppikken.

»Moeder, ik geloof dat de musch lam is," zei WILLEM op zekeren morgen, »want zij loopt niet op hare beide pooten, maar huppelt altijd."

»Kleine vogels huppelen, in plaats van te loopen, en gewoonlijk slapen zij den ganschen nacht, op één' poot staande, op den tak van een' boom."

»O, wat moeten zij dan 's morgens gedacht moê zijn, moeder."

»Dat geloof ik niet; want als zij er zoo moê van werden, zouden zij op beide pooten blijven staan of zich neerleggen."

»Mij dunkt, dat ik er geweldig moê van zou worden," zeide WILLEM.

»Maar gij zijt ook geen vogel, lieve jongen; gij zijt niet als vogel gemaakt, en hebt een geheel ander gevoel, dan een vogel."

»O, ik wou wel graag, dat ik als een vogel

gemaakt was, en vleugels had, en rond kon vliegen in de vrije lucht, en op de takken van de boomen spelen kon."

»En zoudt gij ook gaarne willen, dat ge altijd met uw' mond naar den grond moest gebukt gaan, om alles, wat gij eet, op te rapen?"

»O neen, waarlijk niet! De arme vogel heeft geen handen, en ik zou niet weten, wat ik beginnen moest, als ik geen handen had; — ik zou dan geen sneeuwballen kunnen maken, mijn wagentje niet kunnen trekken, ik zou, dunkt mij, niets meer kunnen doen."

»Gij zoudt niet in staat zijn, de bladen van een boek om te slaan, als gij geene handen hadt. Maar misschien zou u dat weinig kunnen schelen."

»O ja, dat zou het wel," riep WILLEM; »want zonder de bladen om te slaan, zou ik ook het mooije prentenboek niet kunnen doorkijken. — Ik begrijp nu wel," vervolgde hij, na een poosje te hebben nagedacht, »dat het beter is handen, dan, gelijk een vogel, vleugels te hebben. Het zou mij niet verwonderen, dat de musch ook liever handen, dan vleugels hebben zou."

»O neen; de musch zou niet weten, wat zij met handen doen moest, en zonder vleugels geheel verlegen zijn. Zij leeft op de boomen en heeft dus vleugels noodig, om daar op te vliegen. Vleugels passen best voor vogels, en handen voor kleine jongens, zoo als gij zijt."

»Daar is mijn kleine musch weêr," zeide WILLEM; »ik geloof, dat zij grooten honger heeft en wel een beetje meer brood moet hebben." Hij verzocht toen zijne moeder, het venster voor hem te openen, en terwijl hij zijne kruimels uitstrooide, zag hij op het ander einde van de stoep eene groote kat zitten, die geen enkel oog van de musch afsloeg. »O moeder," riep WILLEM, »daar is de poes, die vast een weinig met mijn lief vogeltje komt spelen."

Juist toen hij dit zei, nam de kat een' grooten sprong en wierp zich op de musch; doch het was niet, om met haar te spelen, maar om haar dood te bijten en op te kluiven; want katten eten dol graag vogels, als zij die vangen kunnen. WILLEM hoorde den armen kleinen vogel piepen en met de

vlerkjes slaan, en begreep spoedig, dat de kat niet met het diertje speelde, maar het kwaad deed, waarom hij toeschoot, om de kat weg te jagen. De kat liep heen, doch nam den vogel in den bek meê, die gedurig doorschreeuwde, alsof hij WILLEM riep, om hem te redden. Gelukkig kwam de moeder, die hoorde, wat er gebeurde, tijdig genoeg op de stoep. Zij had een stokje in de hand, waarmeê zij de kat een' slag gaf, die daarop den vogel vallen liet en, zoo hard zij kon, wegliep. WILLEM nam het arme kleine diertje op, en het trilde zoo gedurht, dat WILLEM vreesde, dat de kat het doodelijk bezeerd had; doch zijne moeder bevoelde de kleine beenderen van de muscb en merkte, dat er geen gebroken was. »Ik hoop, dat zij enkel geschrikt is," zeide zij: »wij willen haar in eenen warmen hoek van de kanapee leggen, en ik geloof dan wel, dat zij langzamerhand weer geheel bij zal komen."

»O, als die leelijke kat hier weêr komt," riep WILLEM, »wat wil ik haar dan een gedacht pak slaag geven."

»Neen," zeide zijne moeder, »dat zou verkeerd zijn. Ik sloeg de kat, om den armen vogel te redden, want als zij dien had meêgenomen, zou zij hem zekerlijk gedood en opgegeten hebben; maar katten, die niet in den keuken gevoed worden, leven van muizen en vogels, zoodat gij daarom niet boos op haar moet worden. Dat is zoo aan haren aard eigen, mijn lieve jongen."

DE DOOI.

Op zekeren morgen liet de moeder WILLEM bij zich roepen en zeide: »Ik heb u beloofd, mijn kind, dat ik u waarschuwen zou, zoodra er een wolk neerviel. Kijk nu maar eens uit het venster; want thans valt er een."

WILLEM liep op een' draf naar het raam, om dat te zien, hetwelk, dacht hem, zulk eene vreemde vertooning moest maken. Hij keek eerst omhoog naar de lucht, toen links, eindelijk regts, maar hoe hij ook in het rond gluurde, hij zag nergens een ding, dat naar beneden viel.

»Maar WILLEM, waar zijn uwe oogen dan toch?" sprak zijne moeder glimlagchend. »Ik zie niet één, maar heel veel dingen vallen."

»Waar dan? waar dan toch?" vroeg WILLEM vol nieuwsgierigheid. »Ik zie volstrekt niets. Ik zie regendroppelen."

» Welnu ; en waar bestaan die regendroppels uit ?"

» Zij bestaan uit water," antwoordde WILLEM.

» En waar bestaan de wolken uit ?"

» Wel, moeder, gij hebt mij gezegd, dat die ook uit water bestaan."

» Welnu dan, mijn lieve jongen, als eene wolk neervalt, komt zij niet plof als een emmer water op uw hoofd neer, gelijk gij daar bang voor waart; maar zij valt in droppels naar beneden, en die droppen worden *regen* genoemd."

» Ile, hoe aardig!" riep WILLEM. » Dus is de regen dan eene wolk, die op den grond neervalt ?"

» Dat is hij, mijn kind ; doch slechts zoolang hij boven in de lucht is, noemt men hem eene wolk; wanneer hij op de aarde neervalt, geeft men hem den naam van regen."

» Maar boven in de lucht, is hij daar al in droppels, lieve moeder, of een enkele groote plas, zooals het water in een emmer ?

» In droppelen," antwoordde de moeder ; » maar in veel kleiner droppelen, dan regen, die veel gelijken naar de fijne droppeltjes, die wij in het theelepeltje opvingen, toen wij dat boven den wasem hielden."

» O ja, dat weet ik nog wel," riep WILLEM. » Ik verwonderde mij toen al, dat zoo veel dingen uit water ontstaan ; maar nu zie ik, dat het water nog veel meer dingen maakt, moeder, zooals de wolken en regen, ja, en thee ook; ik was dat bijna vergeten, maar de wasem doet er mij weer aan denken."

» En hebt gij ook de andere dingen nog onthouden, die uit water ontstaan ?"

» O ja, dat denk ik wel," antwoordde WILLEM ; »daar is wasem, en ijs en sneeuw." WILLEM dacht een oogenblik na, en zeide toen : » Ile, moeder ! gij zeidet straks, dat de sneeuw uit de wolken kwam ; dus is sneeuw dan eene vallende wolk, zoowel als regen, is het niet zoo ?"

» Ja," antwoordde zijne moeder, »de sneeuw is eene wolk, die neervalt, wanneer het weder zoo koud is, dat het den regen doet bevriezen en in sneeuw verandert ; en regen is eene wolk, die op de aarde valt, als het weder zoo warm is, dat het het water niet doet bevriezen."

» O, moeder, dan moet het weder vandaag warmer zijn, want gij ziet, dat de wolken in regen

neerkomen, en niet in sneeuw, zoo als gisteren en eergisteren."

» Dat is waar, lieve jongen; het weder is van daag warmer; en al het bevrozen water, dat is, al de sneeuw en het ijs, begint daarom ook te smelten."

» O wat spijt mij dat!" riep WILLEM; » dan zal ik in 't geheel niet meer met sneeuwballen kunnen spelen!"

» Misschien vriest het binnen kort nog wel eens wêer," antwoordde zijne moeder; » en buiten dien ligt er thans zooveel sneeuw op den grond, dat het een' langen tijd zal aanhouden, eer die geheel is weggesmolten. Het warme weder smelt haar beetje voor beetje, evenals de zonnestralen uwen sneeuwbal langzamerhand deden wegsmelten; en ik ben er zeker van, dat het nog wel eenige dagen duren zal, eer de sneeuw en het ijs geheel zijn weggedooid."

» Weggedooid!" herhaalde WILLEM; » dat versta ik niet: wat beteekent dat?"

» Dooijen noemt men het smelten van iets, dat bevrozen is. Als het weder warm genoeg is, om

bevrozen water te smelten, zegt men, dat het dooit, of dat het dooiweder is; en is het weer koud genoeg is, om water te bevriezen, dan noemt men dat vorst of vorstweder."

» Dan houd ik meer van vorst dan van dooi," zeide WILLEM, » om de sneeuwballen en het glijden op het ijs."

» Daar kunt gij niet goed over oordeelen, WILLEM, voor gij weet, hoe het u bevalt, als het dooiweder is."

» Kijk, moeder," sprak WILLEM, » wat eene menigte kleine gaatjes de regendroppels in de sneeuw maken; zij ziet er niet half zoo fraai en wit meer uit, als toen het vorst was."

» De regen doet de sneeuw smelten," antwoordde zijne moeder: » elke droppel, die op haar neervalt, smelt een klein weinigje van de sneeuw; en dat maakt al die kleine gaatjes daarin."

WILLEM verzocht nu zijne moeder, het raam eens open te doen; en verwonderde zich zeer, dat hij het buiten nu zoo veel warmer vond, dan het den vorigen dag geweest was. » Weet gij nog wel, lieve moeder," zeide hij, » wat een koude wind ons

tegen kwam, toen wij gisteren het raam open deden? — en nu komt ons een warme wind te gemoet."

» Gisteren was het vorst, WILLEM, en het weder was koud; maar van daag is het dooi, en dus is de lucht warmer en zachter."

WILLEM stak nu zijn regter handje zoo ver, als hij maar kon, buiten het venster. Zijne moeder vroeg hem, wat hij ging doen, en hij antwoordde, dat hij eenige regendroppelen wou zien op te vangen, om te voelen, of zij warm waren. Na een poosje wachtens gelukte dit hem dan ook, en ving hij eenige droppen op. » Neen, zij zijn niet warm," zeide hij: » en hoe kunnen zij dan de sneeuw doen smelten? Ik begrijp wel, dat de warme kinderkamer, de warme schoorsteenplaat, en de warme zonnestralen mijn' sneeuwbal deden smelten; maar hoe kunnen deze regendroppen, die mij koud op de hand vallen, de sneeuw smelten?"

» De regen valt u koud op de hand, omdat uwe hand warmer is, dan de regen; maar hij zou warm op de sneeuw vallen, als de sneeuw gevoel had, omdat de sneeuw kouder is, dan de regen."

De moeder nam nu een weinigje sneeuw, lei

het in WILLEMS linkerhand, en vroeg hem toen, wat hij naar zijn gevoel het warmst vond, de sneeuw of den regen.

» O, zij zijn beide koud," riep WILLEM; » maar de regen is niet zoo koud, als de sneeuw."

» Dat is te zeggen: de regen is het warmst van de twee," antwoordde zijne moeder; » en daar hij het warmst is, doet hij de sneeuw wegdooijen; en de warme lucht, die gij door het venster voelt inkomen, doet de sneeuw eveneens wegdooijen."

» En als de zon scheen, zou die de sneeuw ook doen wegdooijen: — niet waar, moeder?"

» O ja," zei zijne moeder. — Zij wees WILLEM toen eene menigte kruiwagens en eenige mannen, die bezig waren, de sneeuw daarop te laden. Zoodra een kruiwagen vol was, werd hij met die lading sneeuw door een der arbeiders weggekroden.

» Die menschen zijn, dunkt mij, wel gek," riep WILLEM, »dat zij zoo veel moeite doen, om de sneeuw weg te brengen. Als zij maar een weinig geduld hadden, tot de warme lucht en de regen en de zonneschijn die tot water hadden doen versmelten, zou dat van zelfs wegloopen, evenals het water op straat door de goten wegloopt."

» Ik vrees WILLEM, » zeide zijne moeder, » dat die menschen, als zij u hoorden, zeggen zouden: » Die kleine jongen is wel gek, daar hij verstandiger denkt te zijn, dan volwassen menschen, en zich inbeeldt, dat wij al dit harde werk zouden doen, als het niet noodig was. Hij zou, dunkt ons, beter doen, als hij ons de reden vroeg, waarom wij de sneeuw wegbrengen." "

» Waarom dan, lieve moeder?" vroeg WILLEM, een weinig beschaamd, dat hij zoo voorbarig in zijn spreken was geweest.

» Omdat van deze sneeuw, als zij altemaal gesmolten was, zulk eene geduchte menigte water zou komen, mijn kind, dat de goten niet breed en diep genoeg zijn zouden, om het te bevatten. Zoo zou het al de straten overstroomen en langs de trappen neêr in de kelders en keukens loopen en die half onder water zetten. En wat zou de keukenmeid daar wel van zeggen, WILLEM?"

» Ze zou misschien schreeuwen, dat ze bang was, te verdrinken, moeder!"

» O neen, zoo erg zou het wel niet worden; maar al hare emmers en potten en pannen zou zij nemen, en

het water daarin opscheppen, om de keuken weer droog te maken. Gelooft gij echter niet, dat het beter is, dat al die arme menschen de sneeuw wegbrengen, voor dat zij gesmolten is?"

» O ja," antwoordde WILLEM; » maar mij dunkt, die arme menschen moeten wel geducht moê worden; het schijnt zulk een zwaar werk. Ik geloof vast, dat ik, als ik hen met mijne kleine schop geholpen had, er nu al uit vermoeidheid van zou zijn uitgescheiden."

» Maar die mannen zijn veel ouder en veel sterker, dan gij zijt, WILLEM, zoodat zij niet zoo gauw moê zijn, als gij het zoudt worden. Bovendien, als gij werkt, is het, om u te vermaken, en als gij moê zijt, gaat gij rusten: maar die menschen werken, om geld te verdienen: zij worden betaald voor den harden arbeid, dien zij doen."

» En waartoe hebben zij geld noodig, moeder? Zij zijn te groot, om te spelen zooals ik, en ik dacht dus niet, dat zij naar den poppenwinkel zouden gaan, om speelgoed te koopen."

» Zij gebruiken hun geld, om dingen te koopen, die groote menschen even goed noodig hebben,

als kinderen. Zij koopen vleesch en gort en aardappelen voor hun middagmaal, en melk en beschuit voor hunne kleine kinderen. Daarom zijn zij heel blij, als zij wat geld kunnen verdienen, om voor zich zelv' en hunne kleinen eten te koopen; en hoe meer zij werken, des te meer geld krijgen zij ook."

» En zoo veel te meer kunnen zij dan ook koopen," zeide WILLEM. » O, dan verwondert het mij niet, dat zij zoo hard werken en er niet om geven, dat zij een beetje meê worden."

WILLEM zag nu, dat de ijskegels, die van de daken, van de huizen en van de vensterbanken afhingen, al veel kleiner waren geworden, en dat er gedurig nat afdroop.

» O, de regen en de warme lucht doen ze smelten, denk ik," zei hij; » en als ze smelten, loopt het water er droppeltje voor droppeltje af. Er zal zoo gaauw niets meer van over zijn, evenmin als van mijn sneeuwbal."

DE ONGEHOORZAME JONGEN.

Toen WILLEM den volgenden morgen opstond, zag hij, dat de zon helder en vrolijk scheen.

» Ha," dacht hij, onder het aankleeden, » nu dooit het vast allergeduchtst. Ik denk, dat die warme zonnestralen de sneeuw in een oogenblik zullen doen wegsmelten."

Na het ontbijt nam zijn vader hem op schoot en zeide: » Als ge nu nog eens op het ijs wilt gaan glijden, WILLEM, moet ge u haasten; want het ijs zal nu zoo gaauw wegdooijen, dat het dezen avond al te dun zal zijn, om er op te staan, zonder gevaar te loopen van het te breken en er door te vallen."

» O, laat ons dan schielijk gaan, op het oogenblik!" riep WILLEM, liep op een draf, om zijn winterjasje en zijne mossen aan te doen, en was in twee minuten weerom, roepende: » Vader, ik ben klaar! O, ik verzoek u, zullen we nu ook gaan?"

» Maar, WILLEM," zei zijne moeder, en hield hem bij den arm tegen, » mij dunkt, lieve, ge moest nu, daar het dooit en de zon schijnt, dat dikke winterjasje maar uitlaten. 't Zou u te warm worden, vooral als ge op het ijs glijdt. Laat ANNA u liever een' dikken doek om doen, dat zal veel beter zijn."

» O neen, moeder, neen," riep WILLEM, vol haast en ongeduld; » ik ben zoo goed, het is zoo het best!"

» Ik geloof, dat *ik* weet, wat het best is," antwoordde zijne moeder; » ga dus en verzoek ANNA, u het jasje uit te doen, en u een warmen doek om te slaan."

» Maar ik weet niet, waar ANNA is," zei WILLEM.

» Welnu, ga dan en zoek haar op."

» Och, moeder, dat duurt zoo lang nog; vader en ik zullen te laat komen, en het ijs zal dan gesmolten zijn."

» Dat geloof ik niet, WILLEM," sprak zijne moeder en keek hem ernstig aan; » maar al was dat ook zoo, gij moet gehoorzaam zijn. Ga daarom terstond, WILLEM, en doe, wat ik u gezegd heb."

Het speet WILLEM zoo geducht, dat hij niet op het oogenblik gaan kon, dat hij bijna boos en knorrig werd. Boos en knorrig tegen zijne moeder, die hem zoo hartelijk lief had! dat was waarlijk nog veel erger, dan verdrietig op ANNA te zijn. In zijne drift was hij op het punt van te zeggen: » Ik wil niet!" doch hij hield zich nog bijtijds in en bedwong zich zelv', juist toen hij die woorden wilde uitspreken. Zijne wangen werden vuurrood, en de tranen kwamen hem in de oogen; maar hij wischte die schielijk af, zoodat zij niet konden neerrollen. Toen zijne moeder dit zag, nam zij hem op haren schoot en gaf hem een' kus, dat hem zeer verwonderde.

» Ik dacht, dat gij boos op mij zijn zoudt, lieve moeder," zeide hij."

» Ik zou boos op u geworden zijn, als gij stout en ondeugend waart geworden; maar ik zag, hoeveel moeite gij deedt, om meester over u zelv' te blijven, en dat verblijdde mij meer, dan het mij mishaagde, dat gij eenigzins driftig begont te worden. Kom dan, mijn lieve jongen, loop, doe gaauw uw doek om, en ga dan met vader."

Willem was zoo blij, dat zijne lieve moeder niet misnoegd op hem was, en dat hij zijne booze drift was meester gebleven, dat hij zich zeer gelukkig gevoelde.

Toen zij in de nabijheid van den vijver kwamen, zagen zij, dat nog eene groote menigte kinderen op het ijs rond liepen.

» O, vader, wij komen vroeg genoeg," riep Willem; » het ijs is nog niet gesmolten: zie maar, wat een menigte jongens daar nog aan het glijden zijn." Zijn vader deed hem opmerken, dat er geen schaatsenrijders meer waren.

» Ik denk," zeide hij, » dat het ijs niet sterk genoeg meer is, om het gewigt van groote menschen te dragen; maar dat het kinderen, die niet half zoo zwaar zijn, als volwassen lieden, nog houden kan."

Zij gingen op den vijver toe, en Willem had een dollen pret met heen en weêr te loopen en te glijden. Op het laatst kwam er een man aan en zeide, dat het ijs begon te kraken. Al de kleine jongens werden toen geroepen, om aan den kant te komen; en men hoorde niets, dan de stemmen

van vaders en moeders, die hunne kinderen toeriepen: » Kom hier, Jan! kom hier Kees! kom hier, Eduard!" en ik weet niet, hoe nog al meer. De kinderen kwamen, zoodra zij geroepen werden, ook allen aan den kant, behalve een kleine jongen, die Piet heette en bij zich zelv' zei: » O kom, zoo'n geduchte haast behoef ik nog niet te maken. Als ik hier nog wat staan blijf en nog een paar malen op en neer glijd, zullen zij zien, dat ik het best durf van allen, daar ik de laatste ben, die aan den wal kom." — Ofschoon zijn vader en zijne moeder, die beide aan den kant stonden, hem dus riepen en nog eens riepen, de kleine Piet verkoos nog niet, te komen.

» Het verwondert mij, dat zijn vader niet gaat en hem terughaalt," zeide Willem, die terstond, toen hij geroepen werd, weer op den wal was geklauterd.

» Het ijs is te dun, om de zwaarte van een groot man te dragen," zeide zijn vader, » zoodat die er misschien zelf door vallen zou, zonder eenig goed te doen."

Ten laatste begonnen de menschen zoo hard:

»Kom hier! kom hier!" te schreeuwen, dat PIET toch begreep, dat hij van den vijver af moest komen. — Maar, dacht hij, ik wil toch nog eens glijden; — en met een nam hij een' aanloop. Hij gleed — gleed — o zoo mooi! maar toen hij op 't midden van de baan was gekomen, kraakte het ijs, brak, en tuimelde hij tot over zijne ooren toe in het water, zoodat er niets meer van hem te zien bleef. Men hoorde niets meer, dan overal geschreeuw in het rond, want iedereen dacht, dat de arme PIET verdronken was. Zijne moeder schreide en kreet, alsof zij het besterven zou; maar zijn vader liep zoo hard, als hij kon, en haalde een lang touw, in welks ééne eind hij eene lis maakte, terwijl hij het ander eind met een forschen gooi in het gat gooide, waardoor PIET gevallen was. De arme PIET was bijna verdronken: het water overdekte hem geheel en al, en stroomde hem in mond en neusgaten, in oogen en ooren, zoodat hij bijna gestikt was; en hij begon juist naar den grond te zinken, toen hij het eind touw zag, dat boven zijn hoofd slingerde. Hij greep het met beide handen aan, en toen begon zijn vader, die het ander

eind vast hield, hem op te trekken, evenals men eenen visch uit het water ophaalt.

Willem, die den geheelen tijd door van angst geschreid en gesmikt had, daar hij dacht, dat de arme Piet verdrinken zoude, was zeer verheugd, toen hij hem weer op den wal zag getrokken, ofschoon hij er meer dood dan levend uitzag. Zijn haar en zijne kleederen droopen van water, zijne oogen waren gesloten, en hij kon niet spreken, noch hooren, wat tot hem gezegd werd.

Men zette hem toen overeind, en zijne moeder trok hem al zijne natte kleêren uit en wikkelde hem geheel in eenen warmen beddedeken. Piet, die al deze tijd in slaap of dood scheen te zijn geweest, begon thans weer gevoel te krijgen en deed de oogen open. Toen waren zijn vader en zijne moeder zeer verblijd en riepen: »Hij is niet dood; hij komt weer in 't leven; wij zullen hem nog behouden!" Zij gaven hem een weinig warmen wijn te drinken, en daardoor kwam hij geheel weer bij en begon te spreken. Het eerste, dat hij vroeg, was: »Waar ben ik? Wat is er gebeurd?"

»Hij weet niet meer, wat er met hem is voor-

gevallen," zeide zijn vader. — » Wel, gij zijt daar in dien kouden vijver half verdronken, en hebt ons allen een' doodelijken schrik aangejaagd; dat hebt gij."

» O, beknor hem nu niet," zeide de moeder. » Ik ben zeker, dat hij voor zijne ongehoorzaamheid al hard genoeg gestraft is."

Toen herinnerde PIET zich alles, wat er gebeurd was, en begon bitterlijk te schreijen en zeide, dat hij dat alles dubbel verdiend had; maar dat hij nooit van zijn leven weer zoo ondeugend zou zijn.

Zijne moeder droeg hem op hare armen in huis, legde hem op een warm bed, en zond om den doctor. Tot straf voor zijne ongehoorzaamheid, was PIET nu genoodzaakt, een' langen tijd op bed te blijven en allerlei bittere drankjes in te nemen, om weer beter te worden.

»Mij dunkt vast, dat hij nooit weer ongehoorzaam aan zijnen vader en zijne moeder zal wezen," zeide WILLEM, toen hij weer te huis was gekomen, en de treurige geschiedenis aan zijne moeder verteld had.

»Ik hoop neen, waarlijk," antwoordde zijne

moeder. » Hij heeft eene geduchte les gehad."

Eenige dagen daarna, gingen zij een zien, hoe hij nu met hem gesteld was, en vonden hem vrij wat beter, maar hij schaamde zich geducht over hetgeen er met hem gebeurd was; en zijne moeder zeide, dat hij zulke goede beloften voor het vervolg had gedaan, dat zij vast geloofde, dat hij nimmer weer ondeugend of ongehoorzaam zijn zoude.

» Gij ziet," zeide WILLEMS moeder, » hoe dwaas het van u was, PIET, te denken, dat gij wijzer, dan uw vader en uwe moeder waart, en hoe veel gij daar nu voor geleden hebt."

» Waart gij niet geweldig benaauwd," vroeg WILLEM, » toen gij daar in het water laagt?"

» Ja, waarlijk was ik dat," antwoordde PIET. » Ik dacht, dat ik verdrinken zou; want het water stroomde mij in den mond en verstikte mij half, zoodat ik geen adem kon halen. Ik geloof niet, dat ik ooit weer digt bij den vijver zal komen.

» Gij behoeft toch geen bloedaard te worden, mijn jongen," zeide WILLEMS moeder. » Het is dwaas, al te roekeloos te zijn, gelijk gij waart, toen gij,

niettegenstaande men u riep, op het ijs wondt blijven spelen; maar het is even onverstandig, voor een' vijver bang te zijn, als gij voorzigtig zijt en u niet moedwillig in gevaar begeeft."

Zij namen hierop afscheid van PIET en zijne moeder, en wandelden naar huis terug.

DE SCHOORSTEENVEGER.

Op zekeren morgen werd WILLEM wakker door een geducht leven in den schoorsteen, en toen hij opkeek, zag hij, dat de haardstee met een oud kleed bedekt was.

» Wat gebeurt daar toch, ANNA?" vroeg hij.

ANNA vertelde hem, dat een schoorsteenveger in den schoorsteen was geklommen, om dien schoon te maken; dat het gedruisch veroorzaakt werd door het vegen en kloppen tegen het roet aan de muren van den schoorsteen; en dat het kleed over den haard was uitgespannen, opdat het morsige roet niet in de schoone kamer zou neervallen.

Op dit oogenblik hoorde men op eenmaal een geweldig geklop.

» Luister," zeide ANNA, » nu is hij tot aan de kap van den schoorsteen gekomen en slaat met

zijn' schrabber en bezem tegen elkander aan, om te toonen, dat hij tot heel boven toe is geklauterd."

» Ile, wat een gek geluid is dat, tiktak, tiktak, tiktak! wat wou ik hem nu graag eens zien, ANSA!" riep WILLEM en sprong op, om eens eventjes achter het kleed te gluren.

» Gij kunt hem in den schoorsteen niet zien," zeide ANSA, » omdat het daarin pikdonker is; maar heb een weinig geduld, hij zal in een oogenblik hier beneden zijn."

WILLEM vond, dat dit oogenblik wat heel lang duurde; maar ten laatste kwam de jongen toch naar beneden glijden, tilde het kleed op en trad in de kamer. Hij had een' grooten bezem in de eene en een ijzeren schop of krabber in de andere hand, en was van het hoofd tot de voeten pikzwart, behalve alleen zijne oogen en tanden, die heel groot en wit scheenen.

Ofschoon WILLEM zeer verlangd had, hem te zien, sprong hij toch een weinigje verschrikt achteruit, toen de zwarte man op eens van onder het kleed te voorschijn kwam.

» Wees maar niet bang voor mij, jonge heer," zei de schoorsteenveger; » ik zal u niet aanraken en u niet morsig maken, als gij zelf maar niet te digt bij mij komt."

WILLEM begon nu van langzamerhand met den zwarten jongen vertrouwd te worden en vroeg hem, hoe hij het maakte, om zoo tot boven in den top van den schoorsteen te komen.

» O, dat is geen kunst, dat is gemakkelijk genoeg," antwoordde de jongen.

» Denkt gij dan, dat ik er ook wel in op zou kunnen klauteren?" vroeg WILLEM.

» Neen, dat niet," zeide de jongen, » omdat gij er niet aan gewoon zijt. Toen ik eerst schoorsteenen begon te vegen, was dat een heel hard werk voor mij, daar ik niet wist, hoe ik klimmen moest. Ik was toen nog maar een zeer kleine jongen en er gedacht bang voor, om in zoo'n donkeren schoorsteen op te kruipen; maar ik was wel gedwongen te gaan, daar mijn meester mij anders zou geslagen hebben; en tegenwoordig geef ik er volstrekt niets meer om."

Hij vroeg toen, of er nog meer schoorsteenen

waren schoon te maken, waarop ANNA antwoordde, dat zij geloofde van neen.

» Ik geloof, dat u dat wel spijten zal," riep WILLEM; » want ANNA heeft mij verteld, dat gij voor elken schoorsteen, dien gij veegt, een' schelling krijgt."

» Ik heb zelf weinig aan het geld, dat ik verdien," antwoordde de jongen; » want ik moet het toch terstond weêr aan mijn' meester geven."

» En geeft die er u dan volstrekt niets van?" vroeg WILLEM.

» Niets anders, dan mijn eten en mijn drinken," zeide de knaap, » en dat is tusschenbeide nog weinig genoeg."

Op dat oogenblik werd juist WILLEMS ontbijt binnen gebragt, en terwijl hij er zich voor aan tafel zette, dacht hij bij zich zelv': » Ik ben toch nieuwsgierig, of de schoorsteenveger van morgen ook al iets tot ontbijt gehad heeft. Ik wil het hem eens vragen." Hij sprong dus op, en toen hij hoorde, dat de arme jongen nog niets gehad had, haalde hij zijne kom met wittebrood en melk, en bood hem die aan. De knaap, die dien

morgen al verscheidene schoorsteenen geveegd had en zeer hongerig was, vatte de kom met beide handen aan en bragt haar gretig aan zijne lippen. Toen zij ruim half leeg was, gaf hij haar weêr aan WILLEM over, die het overschot gaarne voor zich zou hebben behouden, maar aan den rand van de kom, waar de schoorsteenveger ze met de handen had vastgehouden, twee zulke zwarte plekken zag staan, dat de lust tot eten hem geheel verging. Zoo zeide hij den knaap, dat hij, als hij er zin aan had, het overschot ook maar moest uitdrinken; hetgeen de kleine schoorsteenveger dan ook zeer gaarne deed. Kort daarop kwam de knecht den jongen zeggen, dat hij den schoorsteen in de middelkamer ook nog vegen moest.

» O, dat spijt mij nu voor u," riep WILLEM, toen hij dit hoorde.

» Wel, thans geef ik daar niets om," antwoordde de jongen; » want na zulk een goed ontbijt heb ik weer nieuwe kracht tot werken gekregen."

WILLEM ging toen zien, hoe de jongen in den schoorsteen van de middelkamer opklauterde, en

» Wat is dat, moeder? Dat begrijp ik niet," vroeg WILLEM.

» Dat is," was het antwoord, » als men de twee gebroken stukken van een been weêr vast op elkander zet en rondom stijf zaambindt, zoodat zij niet weêr los kunnen gaan. Als dat gedaan is, zullen die stukken weder aaneengroeijen en de goede jongen zal dan geheel genezen zijn.

WILLEM scheen nu geheel gerust gesteld, daar hij dacht, dat de jongen terstond genezen zijn zou, als de dokter het been maar gezet had; doch zijne blijdschap duurde niet lang en de tranen kwamen hem in de oogen, toen hij hoorde, dat de knaap nog verscheiden weken op bed moest liggen, eer het gebroken been weder volkomen was aaneengegroeid.

» Kan hij hier niet bij ons in huis blijven, lieve moeder?" vroeg WILLEM. » Als hij hier bleef, zou ik aan zijn bed gaan zitten en met hem spelen, om hem wat op te beuren."

Zijne moeder antwoordde hem, dat dit niet goed zoude zijn, maar dat zij den kleinen schoorsteenveger naar een groot huis wilde zenden, dat

het Hospitaal genoemd werd en opzettelijk voor arme lieden, die ziek waren, gebouwd was. In dat huis zoude hij dokters vinden, die hem genezen konden, en oppassers, die zorg voor hem droegen, en zouden ook zijn vader en zijne moeder komen, om te zien, hoe het met hem ging.

» Wat zullen zijn vader en zijne moeder bedroefd zijn," zeide WILLEM; » ach, en hij zegt, dat die ook zoo heel arm zijn, lieve moeder."

» Ik zal voor hen zorgen, mijn kind," antwoordde zijne moeder; » en ik zal u medenemen, om hen eens te bezoeken."

Hierop kwam WILLEMS vader binnen en zeide hem, dat de dokter het been van den armen schoorsteenveger gelukkig gezet, en dat deze zich zeer goed gehouden had; want ofschoon de pijn daarbij zeer groot geweest was, had hij die toch als een man doorgestaan.

» O, laat mij dan eens bij hem gaan en hem beterschap toewenschen, dien armen jongen," zeide WILLEM, en zijne moeder, die hem dit niet weigeren wilde, nam hem bij de hand mede.

De knaap lag op een ding, zooals WILLEM het

nog nooit gezien had, maar dat wel een klein bedje gelijk en eene draagberrie genoemd wordt. WILLEM liep op hem toe, vroeg, hoe hij het nu had, en wenschte hem beterschap, zeggende, dat hij maar goeden moed moest houden, daar het gebroken been wel schielijk weêr zou genezen zijn. De kleine schoorsteenveger dankte hem en zeide hem ook goeden dag; waarop twee mannen kwamen, die de draagberrie opnamen, om haar naar het hospitaal te brengen.

DE SCHOORSTEENVEGER.

Vervolg.

Den volgenden dag ging WILLEM met zijne moeder mede, om den vader en de moeder van den armen schoorsteenveger te gaan bezoeken. Het waren zeer arme lieden, die in een klein huisje woonden, waarin men bijna in het geheel geene meubels zag. De arme vrouw schreide van droefheid, en WILLEMS moeder deed al, wat zij kon, om haar te troosten, en gaf haar ook eenig geld, om eten en drinken te koopen. WILLEM had zoo'n medelijden met den armen schoorsteenveger en met zijne moeder, dat hij ook haast begon te schreijen.

» Bedenk eens, of gij ook iets voor den jongen doen kunt, mijn kind," zeide zijne moeder tot hem; » dat zal veel beter zijn, dan te schreijen."

» Ach neen, niets," zuchtte WILLEM; » ik kan hem zelfs niets van mijn ontbijt geven, nu hij in het hospitaal gegaan is."

» Men zal hem daar zoo veel te eten en te drinken geven, als goed voor hem is, zoodat hij van uw ontbijt nu niets noodig heeft, lieve jongen; maar zoudt gij hem niet iets kunnen zenden, waarmeê hij spelen en zich vermaken kan?"

» O ja," riep WILLEM, van vreugde in de handjes klappende bij de gedachte, dat hij den armen jongen een vermaak kon doen; » ik zal hem mijn' wagen en paard zenden, dat ik van grootmoeder gekregen heb. Maar neen, dat niet," voegde hij er bij, na een oogenblikje te hebben nagedacht; » want daar hij den geheelen dag stil te bed moet blijven liggen, zou hij daar toch niets aan hebben."

» Kan uw zoon lezen?" vroeg WILLEMS moeder aan de arme vrouw. » Dan willen wij hem eenige aardige boekjes zenden, die hij op zijn bed liggende lezen kan."

» Ach, ik wou wel, dat hij lezen kon," antwoordde de vrouw; » maar ik ben altijd te arm

geweest, om zijne kinderen naar de school te zenden."

» Dat is jammer!" zeide WILLEM; » hij had het vast ook prettig gevonden, in die boekjes te lezen. Maar, moeder, wat dunkt u, als ik hem mijn boek met gekleurde prenten eens zond? — Ik hoop maar, dat hij er met zijne vingers niet zulke zwarte vlekken op zal maken, als hij op mijne kom met melk gemaakt heeft."

» O, wees daar niet bang voor, jonge heer," zeide de vrouw; » hij is goed gewasschen, eer hij in het hospitaal op bed werd gelegd, en zijne handen zijn even schoon, als de uwe nu zijn."

WILLEM beloofde dus, dat hij zijn boek met gekleurde preuten naar het hospitaal zou zenden; maar zijne moeder zeide, dat het haar zeer speet, dat de arme jongen geen lezen geleerd had; » want," sprak zij, » als hij de prenten drie of viermaal bekeken heeft, zal hij dat ten laatste moe worden; maar als hij lezen kon, zou hem dat nooit vervelen, daar hij, als hij eene vertelling twee of driemaal had overgelezen, eene andere kon opzoeken, en daardoor altijd nieuw tijdverdrijf zou vinden."

» Wat is het toch ongelukkig, als men niet lezen kan!" dacht WILLEM bij zich zelv'. » Ik wil haast maken en het vlijtig leeren."

Juist op dat oogenblik kwam ook de vader van den kleinen schoorsteenveger te huis, die naar het hospitaal geweest was, om zijn' zoon te bezoeken, en zeide, dat deze het daar zoo goed had, als hij maar wenschen kon, daar men alle zorg voor hem droeg en het hem aan niets liet ontbreken. Hij zelf en zijne vrouw bedankten daarop WILLEMS moeder vriendelijk voor de goedheid, die zij aan hunnen zieken zoon bewees, en voor het geld, dat zij hun gegeven had.

» En wij moeten dien jongen heer ook wel bedanken," zeide de vrouw tot haren man, » omdat hij voor onzen armen jongen zoo bezorgd is en hem een boek met mooije prenten wil zenden, die hij op zijn bed bekijken kan."

WILLEMS vader ging van tijd tot tijd naar het hospitaal, om naar den jongen te vragen, en vond hem gedurig beter.

» Maar hij is al zoo lang gedurig beter geworden," zeide WILLEM, » dat hij nu eindelijk toch wel ge-

heel beter moest zijn. Wanneer zal hij weer geheel gezond zijn?"

» Hij is nu reeds volkomen wel en gezond," antwoordde de vader; » maar als hij op zijn gebroken been liep, voordat de twee stukken weer sterk genoeg aan elkaar gegroeid waren, zou het ligt nog eens weer breken. Gij moet een weinigje geduld hebben, WILLEM."

Eenige dagen daarna kwam de vader te huis en bragt een kleinen jongen mede, die regt net en zindelijk gekleed was. WILLEM meende, dat hij hem vroeger nooit gezien had, en was zeer nieuwsgierig te weten, wie hij was.

» Gij kent mij niet meer, jonge heer, nu ik schoon gewasschen ben en een nieuw pak kleederen aanheb, dat die goede mijnheer mij gegeven heeft," zeide de jongen, op WILLEMS vader wijzende.

» Wat, zijt gij de schoorsteenveger," riep WILLEM, » en weer geheel gezond? O, dat verheugt mij! Maar hoe kon ik u ook herkennen? Gij ziet er nu geheel anders uit, dan toen gij nog dat wijde morsige pak aanhadt en uw gezigt en uwe handen geheel zwart van het roet waren."

» Hij zal zich voortaan niet weer zoo zwart en morsig behoeven te maken," zeide WILLEMS vader. » Hij gaat naar onze buitenplaats, WILLEM, om den tuinman te helpen wieden, en met de meid op de koeijen te passen; ik heb dat alles met zijnen vader en zijne moeder afgesproken."

» Dan zal ik u zien, als wij naar buiten gaan," riep WILLEM vol blijdschap; » en u helpen wieden in den tuin, en met u de koeijen van het land halen, om gemolken te worden. O, dat is zoo prettig, de koeijen van het land te halen; en dan neemt ANNA eene kom en geeft mij wat melk warm van de koe, en daar zal ik u dan ook wat van geven. Gij zult mijne kom met uwe zwarte vingers nu niet weer morsig maken. — En wat zult gij blij zijn," ging WILLEM voort, » dat gij nu geene schoorsteenen meer behoeft te vegen. Gij zeidet immers, dat gij het niet graag deed, schoorsteenen vegen?

» Neen dat deed ik vast niet," antwoordde de knaap; » en sinds ik zulk een zwaren val gedaan heb, ben ik er nog wel eens zoo bang voor ge-

worden. Maar als ik bij mijn meester gebleven was, zou die mij geslagen hebben, totdat ik er weer inkroop."

» Ik heb hem beloofd," zeide WILLEMS vader, » dat ik hem, als hij braaf oppast en vlijtig werkt, eenig geld zal geven, om aan zijne moeder te zenden."

» Ach, wat wou ik graag, dat het al zomer was," riep WILLEM, » dat wij naar buiten gingen, en ik u in den tuin kon zien werken en tusschen beide helpen! Ge zult PIETER den tuinman terstond liefkrijgen: O, 't is zulk een goed man; hij laat mij werken, waar ik wil; ik weet maar niet regt, hoe ik doen moet; maar aanstaanden zomer zult gij mij dat wijzen en overal in te regt helpen."

» O, dat zou ik graag doen," riep de jongen (dien wij niet langer schoorsteenveger, maar bij zijn' naam moeten noemen, die JOZEF FLINK was); » maar ik moet eerst zelf leeren; want schoorsteenvegen en in den tuin werken zijn twee heel verschillende dingen."

» Dat zijn zij waarlijk," zeide WILLEM lagchende. » Ik weet vast, dat het u in den tuin wel

bevallen zal: zulke mooije bloemen en lekkere vruchten! Maar gij moogt niets plukken, zonder dat PIETER het weet; want anders zou hij gedacht boos op u worden."

» Ik hoop, dat hij PIETER in alles gehoorzaam zal zijn," zeide de vader. » Maar zeg hem nu goeden dag; want hij gaat met den wagen weg."

WILLEM schudde hem regt hartelijk de hand. » Maar mij dunkt, dat gij nog niet regt goed loopen kunt," zeide hij.

» Neen," antwoordde JOZEF FLINK. » Ik hink nog een weinig; maar mijn been zal spoedig weer even sterk als te voren zijn."

» Pas op maar, dat gij het niet weer breekt," zeide WILLEM, en bragt hem naar de voordeur, waar de wagen stond te wachten. JOZEF klom er heel voorzigtig in, uit vrees van zijn been zeer te doen. Toen hij op zijne plaats zat, nam de knecht de zweep, zei: Voort, Bles!" — en weg waren zij.

DE NEGER.

» Wanneer zal het toch zomer zijn, moeder?" zeide WILLEM, toen hij op zekeren dag uit het venster naar de wolken zag. » Ik verlang er gedurig naar, JOZEF eens met PIETER den tuinman te zien werken."

Zijne moeder zeide hem, dat het nog vrij lang duren zoude, eer het zomer was; maar dat zij, als het eens een heldere lucht en mooi weder was, misschien wel voor een enkelen dag met den wagen naar buiten zouden rijden. De kleine WILLEM verheugde zich daar zeer over en begon al met ongeduld te verlangen, dat de sneeuw geheel zou gesmolten zijn, dat de regen ophouden en de zon schijnen zou, zoodat het een regt fraaije dag werd.

» 't Is nog niet lang geleden, WILLEM, dat gij lang waart, dat de sneeuw te schielijk smelten zou, en wenschtet, dat de winter nog lang duren mogt."

» O ja, moeder; maar ik wist toen nog niet, dat de schoorsteenveger naar buiten zou gaan, om met PIETER in den tuin te werken."

» En denkelijk zult gij, als de zomer komt, weer andere dingen vinden, die u veel beter bevallen, dan JOZEF PLINK het dan doen zal."

» Ile, moeder!" riep WILLEM op eens en wees naar buiten op straat, » zie daar eens een' grooten schoorsteenveger achter op die koets staan, met mooije fijne kleêren aan en niemendal morsig, dan alleen aan de handen en in het gezigt. Ik begrijp niet, hoe die in een schoorsteen kan opkomen; want hij is gedurig dik."

Zijne moeder schudde lagchend het hoofd en zeide: » Die man is geen schoorsteenveger, mijn lieve jongen."

» O, dat is hij vast wel, moeder, want zijn gezigt is nog zwarter, dan dat van JOZEF PLINK was, en zijne handen ook."

» Dat is waar; maar hij is daarom toch geen schoorsteenveger. De kleur van zijne huid is zwart, evenals de kleur van uwe huid wit is, WILLEM."

» Maar de huid van ieder mensch is wit van kleur, moeder."

» Van ieder mensch, die hier in ons land woont, mijn kind; maar er zijn sommige landen, zeer ver van hier, waar de huid van alle menschen zwart is, gelijk daar bij dien man."

» Wat zou ik dan graag eens naar dat land toegaan, moeder. Het moet zulk een aardig gezigt zijn, overal zwarte menschen te zien."

» Ik ben er zelve nog nooit geweest en geloof ook niet, dat gij er ooit komen zult, WILLEM, daar het zoo heel ver af is."

» Maar konden wij er dan niet eens met den wagen naar toe rijden, moeder?"

» Neen, WILLEM," antwoordde deze, » ook met den wagen niet."

Daar viel WILLEM eensklaps iets in, dat hij vroeger gehoord had, en hij riep uit: » Dan durf ik wel wedden, dat het eene van die plaatsen is, waar de zon naar toegaat, als wij in slaap zijn."

» Ja mijn kind; er zijn eene groote menigte plaatsen, tot welke de zon gaat, om het dag te maken, als het hier bij ons nacht is, en het land, vanwaar die man komt, is eene van dezelve. De menschen, die in die landstreek wonen, worden Negers genoemd."

» En als die Neger eens uit mijne witte kom dronk, zou hij die dan met zijn' mond of zijne handen ook aan den rand vuil maken?"

» Volstrekt niet, WILLEM; zijn gezigt en zijne handen zijn even zindelijk, als de uwe, ofschoon zij er zoo zwart uitzien. Elk ding, dat zwart is, is daarom nog niet vuil of morsig. Of denkt gij, WILLEM, dat de zwarte zijden japon van grootmoeder morsig is?"

» O neen, dat is hij vast niet," antwoordde WILLEM. » En ook de zwarte inktkoker niet, of ik moet er bij ongeluk eenige droppels van den inkt op gemorst hebben."

» Maar kom," zeide zijne moeder, » als gij zoo verlangend zijt, om eens eenige Negers van nabij te zien, kan ik u die hier in de stad wel toonen; ofschoon ik u al niet naar hun eigen land kan brengen."

Zij trok daarop aan de schel en zeide den knecht, dat de koets moest komen; en toen die voor de deur stond, opende JAN het portier, sloeg de trede neder en hielp WILLEM en zijne moeder er in klimmen. De koetsier nam de zweep in de hand en

de paarden begonnen te draven. Zij reden verscheiden straten door en hielden eindelijk voor een groot huis stil. Jan sloot het portier weder open en hielp hen uitklimmen.

» Wat is dit voor een huis, moeder?" vroeg Willem. » Is het hier, dat de zwarte menschen wonen?"

» Het is eene school, mijn kind," was het antwoord, » waar kleine jongens en meisjes leren en schrijven leeren; en onder de jongens zijn ook eenige Negers."

Zij traden daarop in eene groote zaal, de grootste, die Willem nog ooit gezien had. Dezelve stond geheel vol met banken en tafels, en op de banken zaten eene menigte jongens, sommigen al vrij groot, maar anderen nog klein, en waren allen druk bezig, hunne lessen te leeren. Eenigen leerden lezen, anderen schrijven en de kleinsten spellen; en zij maakten zulk een geraas, door hardop hunne les op te zeggen, dat Willem geen een enkel woordje verstaan kon. Op eens trok de meester van de school echter aan eene schel, die aan den muur hong; waarop iedereen op het oogenblik

stilzweeg en het zoo doodstil in de zaal werd, alsof er geen mensch meer in was.

» Zie eens, Willem, hoe gehoorzaam zij zijn," zeide zijne moeder; » zij weten, dat zij stil moeten zijn, zoodra er aan de schel wordt getrokken."

Zij ging daarop met Willem aan de hand op den meester toe en verzocht hem, haar de negerjongens te laten zien, die bij hem op school gingen. De meester zeide, dat hij dat gaarne doen zoude, en bragt haar bij eene tafel, waaraan vier kleine zwarte jongens zaten, die met Willem spraken, en hem de hand gaven, en hem toonden, dat hunne handen niet morsig waren, ofschoon zij eene zwarte kleur hadden.

» En hoe zijt gij hier gekomen uit uw land, dat zoo ver hier vandaan ligt?" vroeg Willem.

» Wij zijn met een groot schip gekomen," zeide een van de jongens, » en hebben eene reis gedaan, die heel veel dagen duurde."

» Maar waarom zijt gij niet in uw land gebleven, daar dat hier toch zoo gedacht ver vandaan ligt?"

» Wij kwamen hier, om lezen en schrijven en nog eene menigte andere nuttige dingen te leeren. Wij hebben geene scholen in ons land."

» Doen dan de kleine jongens daar den ganschen dag niets anders dan rondloopen en spelen?" vroeg WILLEM.

» Neen," antwoordde de zwarte knaap; » maar als zij dan volwassen en groote mannen zijn geworden, hebben zij ook niets geleerd en kunnen niets goed doen. Zij weten niet, hoe zij huizen moeten bouwen, en hebben geen verstand van kleeren te maken en kunnen niet half zoo goed brood bakken, als gij hier doet."

» Dan denk ik, dat het u in dit land wel goed bevallen zal," zeide WILLEM.

» Ach neen, dat doet het niet," sprak de jongen, » omdat het hier zoo bitter koud is. In ons land hebben wij nooit sneeuw of ijs; het vriest er nooit; en hier ben ik bijna altijd half verkleumd van de koude."

» Maar gij kunt dan ook geen sneeuwballen maken, en kunt niet op het ijs glijden," zeide WILLEM. » Neen waarlijk, het zou mij in uw land niet bevallen."

» O, het zou wel: want het is altijd zomer bij ons; en wij hebben overvloed van lekkere vruchten en schoone bloemen. Dan baden wij ons ook en zwemmen in het water rond, als wij het te warm hebben; en wij klimmen in hooge boomen; en o, het is veel prettiger bij ons, dan in dit koude land! Maar ik ben blij, dat ik hier van alles leeren kan, en dat ik eenmaal, als ik weer te huis kom, ook aan andere zwarte menschen zal kunnen onderwijzen, wat ik geleerd heb."

» Kunt gij het bouwen van huizen, het kleermaken en dat alles op deze school leeren?" vroeg WILLEM.

» Neen," was het antwoord; » maar als wij hier lezen, schrijven en rekenen geleerd hebben, ga ik naar eene andere plaats, waar ik leeren kan, hoe men een huis moet bouwen."

» En ik," zeide een tweede van de jongens, » zal het schoenmaken leeren."

» En ik," riep de derde, » kom bij een wagenmaker en leer, hoe men karren en ploegen maakt."

» En ik," zeide de laatste, » ga buiten bij een' boer, die mij zeggen zal, hoe ik het veld moet bebouwen."

» Wat zult gij dan al veel dingen maken kun-

nen met elkander," riep WILLEM; » en wat zullen de zwarte menschen blij zijn, als zij u terug zien komen, om hun dat alles ook te leeren."

Terwijl WILLEM zoo aan het vragen en praten was, sprak zijne moeder met den meester van de school, die haar zeide, dat de negerjongens even vlijtig waren en even goed leerden, als een van de andere kinderen, en bijna nog nooit straf hadden verdiend.

Toen zij eindelijk weg wilden gaan, viel WILLEMS oog nog op een' jongen, die geheel alleen, met eene papieren muts op het hoofd, op eene hooge bank zat en bitter schreide.

» He, zie daar dien kleinen jongen eens," zei WILLEM zachtjes tot zijne moeder. » Wat zou hij gedaan hebben?"

» Hij is ondeugend geweest, jongenlief, en mag daarom van daag niet bij de andere kinderen zitten. Hij heeft die muts op, opdat elk zien zou, dat hij stout geweest is."

» Dan denk ik, dat hij zich schaamt, dat hij haar opheeft, en daarom zoo schreit. Misschien schreit hij ook wel, omdat het hem spijt, dat hij ondeugend geweest is. En zal hij hier blijven moeten, als de andere kinden naar huis gaan?" zeide WILLEM, den weenenden knaap met medelijden aanziende.

» Wij willen het den meester eens vragen," antwoordde de moeder, en vroeg dezen, wat hij voor kwaad had gedaan.

» Hij is ongehoorzaam geweest," zeide de meester; » hij bleef lagchen en praten, toen ik aan de schel trok, om stilte te gebieden."

» Hebt gij berouw over uwe ongehoorzaamheid?" vroeg WILLEMS moeder aan den jongen. » Zoo ja, wil ik den meester verzoeken, u die voor ditmaal te vergeven."

» O ja," zeide de jongen snikkende: » ik zal het nooit weer doen."

» Zorg maar, dat gij uwe belofte goed houdt," sprak de meester; en hij nam hem de muts af en zond den jongen naar zijne plaats terug, hem zeggende, dat hij eerst de mevrouw moest bedanken, die vergiffenis voor hem verzocht had. De knaap wischte zich met de slip van zijn buisje de tranen van de wangen, maakte eene diepe buiging en zei-

de: „Ik dank u wel, mevrouw." Daarop haastte hij zich, om weer tusschen zijne makkers in te gaan zitten, die heel blij waren, toen zij hem terug zagen komen. WILLEM was ook blij; maar juist op dat oogenblik kwam JAN zeggen, dat de koets klaar stond, waarop de moeder den meester voor zijne goedheid bedankte en met onzen kleinen vriend naar huis reed.

OPENBARE LEESZAAL en BOEKERIJ ALKMAAR